

13è Congrés de Convergència

TEXT REFÓS

PONÈNCIA 2

MUNICIPI, TERRITORI I SOSTENIBILITAT

PREÀMBUL

Aquesta ponència té present el respecte per la diferència de gènere i l'ús no sexista del llenguatge. El fet que no sempre hi hagi la duplicitat (el/la) o altres formes lèxiques que diferencien el masculí/femení respon a la voluntat de totes les persones delegades del 13è Congrés de CDC per facilitar la lectura del text de les ponències, considerant en tot cas que ens referim sempre al conjunt d'homes i dones. En tot cas, sempre que ha estat possible, s'han utilitzat formes neutres per tal d'evitar cap mena de diferenciació o discriminació.

1. L'ESPAI TERRITORIAL CATALÀ DAVANT EL REpte DE COMPETIR EN EL MÓN DEL SEGLE XXI

- 1.1. Repensar el territori per a una societat en canvi permanent
- 1.2. Espai català en el seu marc europeu i mediterrani
- 1.3. El territori català avui: necessitats i recursos

2. OBJECTIUS A MITJÀ I LLARG TERMINI

- 2.1. Catalunya un país ric en diversitat territorial amb personalitat pròpia i igualtat d'oportunitats
- 2.2. Catalunya, marca de qualitat territorial
- 2.3. Catalunya un exemple de democràcia

3. MODEL D'ORGANITZACIÓ TERRITORIAL I REFORMA DELS SISTEMES ELECTORALS

- 3.1. Principis d'organització territorial
- 3.2. Reformes dels sistemes electorals a Catalunya
 - 3.2.1. Sistema electoral propi al Parlament de Catalunya
 - 3.2.2. Reforma del Sistema electoral municipal

4. MUNICIPIIS FORTS, BEN FINANÇATS, EFICAÇOS I MÉS PARTICIPATIUS

- 4.1. Ajuntaments amb més poder polític per a donar més serveis a les persones
- 4.2. Nou model de finançament pels municipis
- 4.3. Cap a un nou model de gestió municipal
- 4.4. Aprofundiment de la democràcia local: noves formes de participació ciutadana

4.5. Més reconeixement i garanties pels càrrecs electes

5. INFRAESTRUCTURES, XARXES TERRITORIALS I ECONOMIA DEL CONEIXEMENT

5.1. Territori en xarxa i model de País

- 5.1.1. Catalunya intercontinental
- 5.1.2. Catalunya comunitària
- 5.1.3. Catalunya mediterrània

5.2. Territori **plenament intercomunicat**

- 5.2.1. Xarxa viària
- 5.2.2. Xarxa Ferroviària
- 5.2.3. Transport Urbà i Metropolità
- 5.2.4. Ports
- 5.2.5. Aeroports
- 5.2.6. Xarxes de subministrament energètic i d'abastament d'aigua
- 5.2.7. TIC i infraestructures de telecomunicacions

6. TERRITORI, SOSTENIBILITAT I IDENTITAT

6.1. Comunitats locals sostenibles

- 6.1.1. Preparar l'ajuntament per a la sostenibilitat
- 6.1.2. El nostre objectiu: Un municipi sostenible
- 6.1.3. Pensar globalment per actuar localment

6.2. Món rural i agricultura

- 6.2.1. La Gestió del paisatge rural
- 6.2.2. La producció agroindustrial i l'activitat agrària

6.3. Reequilibrar el territori: litoral, interior i muntanya

6.3.1 L'entorn i la seva preservació

6.3.2 El turisme com a promoció de país i factor de sostenibilitat

6.4. Territori, identitat i tradicions

1. L'ESPAI TERRITORIAL CATALÀ DAVANT EL REpte DE COMPETIR EN EL MÓN DEL SEGLE XXI

1.1. Repensar el territori per a una societat en canvi permanent

Actualment la nostra societat està vivint permanentment uns processos de canvi molt profunds. **Davant de fets com la globalització, la immigració la problemàtica mediambiental, la sostenibilitat i els canvis motivats per la explosió de les comunicacions, es fa més necessari que mai reforçar el concepte de país i la reafirmació dels nostres trets diferencials i culturals.** La globalització, **en la seva vessant** econòmica està transformant els equilibris de poder, **que molt sovint comporten injustícia social i pobresa** entre els diferents grups i sectors econòmics i els Estats. Haver de competir en una economia globalitzada, amb països on les despeses d'instal·lació, la pressió fiscal i els costos salarials i **socials** són molt més baixos comporta un desplaçament de moltes indústries cap a aquests països menys desenvolupats. Aquest fenomen de deslocalització industrial esdevé un problema de molt difícil solució, **en sí, però també quan les empreses afectades han rebut ajuts institucionals. La solució a aquest fenomen passa per ser capdavanters en investigació i desenvolupament, en les noves tecnologies i també en el capital humà per desenvolupar-les fomentant la investigació i la formació professional.**

Entre d'altres fenòmens, la globalització contribueix també a generar una onada d'immigració. **Uns moviments migratoris cap a països més desenvolupats** que es caracteritzen **en molts casos** no només per provenir de societats preindustrials i tenir una llengua i cultura diferents, sinó també per unes creences religioses i estil de vida, que en alguns casos **difereix de** les pautes

de comportament cultural dels països d'acollida. **La nova immigració reclama el dret, que el té, a viure segons les seves creences, sempre i quan es respecti el sistema de valors, drets i deures de la nostra societat. Aquest fet ens col·loca davant d'un dels reptes més complexos comú a tot el món occidental i que afecta molt profundament la cohesió social de la nostra societat.**

Hem de ser capaços d'establir un marc de convivència amb la participació activa de tots els catalans i els propis immigrants. La immigració demana un esforç elevat d'aprofitament i de coordinació de les diferents institucions polítiques i socials, tant a nivell territorial com sectorial, per l'execució d'unes polítiques transversals.

En aquest sentit, cal promoure unes polítiques que gestionin la cohesió social en l'heterogeneïtat creixent. És a dir, que s'aconsegueixin la igualtat d'oportunitats en l'esfera pública i respectin la diversitat cultural en l'esfera privada. Aquestes polítiques han de recollir els valors essencials de la societat: el respecte als drets humans, els valors de la democràcia (la igualtat, la solidaritat, la tolerància i la no discriminació per sexe, orientació sexual, ètnia, origen, religió, llengua, condició econòmica, motius polítics...), el respecte a la diferència (cultural i religiosa) i al pluralisme, la importància de l'educació, el valor del progrés, el foment de la participació en la vida social i política, el foment del sentiment de pertinença a un país i a una societat comunes, la capacitat de transformació i evolució de les cultures, el diàleg i el consens entre forces polítiques i socials.

El deteriorament mediambiental és una realitat que exigeix una actitud bel·ligerant. L'explosió demogràfica i les seves conseqüències sobre el medi natural, biòtic i abiòtic l'increment del consum derivat de la millora de la qualitat de vida a escala mundial, la destrucció progressiva de la capa d'ozó, la producció massiva de residus, la pèrdua de la diversitat biològica, l'efecte hivernacle derivat del consum de combustibles fòssils,

la contaminació de l'aire i l'aigua, el malbaratament de recursos naturals o la desaparició d'hàbitats naturals i paisatges exigeixen situar en primer plànol de l'agenda política les polítiques mediambientals.

La protecció, la recuperació i el respecte del nostre medi natural, són avui dia exigències ineludibles per mantenir i millorar la qualitat de vida dels ciutadans de Catalunya.

És per això que la defensa del patrimoni natural de Catalunya és un dels eixos vertebradors de l'ideari polític de CDC.

Tots aquests fenòmens **que afecten a totes les societats** són problemes **generats en el sí** de les societats industrialitzades i més desenvolupades provocats pel sistema productiu, **pel** creixement urbanístic, pel turisme de masses i per l'estil de vida de la població. Aquest fet ens ha de portar **tant** a un replantejament en profunditat de la nostra organització productiva, **tot fomentant un important increment en la investigació de tècniques més acurades i efectives en el tractament de residus, així com, impulsar campanyes de conscienciació per canviar determinats hàbits de consum i comportament que s'ha de donar amb un important increment en la investigació de tècniques més acurades i efectives en el tractament de residus i afavorint també la creació d'empreses amb activitats relacionades amb la reutilització de materials reciclats, i també, mitjançant una millor formació i informació, aconseguir conscienciar i motivar a la població per canviar determinats hàbits de consum i comportament, com també, ens ha de portar, a una millora de la nostra manera de viure. Tots aquests aspectes tenen molt a veure en la forma d'organització territorial i la gestió del territori.**

1.2. Espai català en el seu marc europeu i mediterrani

El mediterrani nordoccidental, l'arc geogràfic que es dibuixa des de la costa mediterrània italiana **passant per les Illes** fins al País Valencià, **és una regió europea** amb **un** gran potencial econòmic, una immensa riquesa cultural i unes possibilitats d'interrelació que no podem desaprofitar, **cosa que ja s'està fent des de fa temps a l'Estat Espanyol**, i que ha de suposar l'aposta territorial estratègica de Catalunya ara que **aspirem** a alliberar-nos, en l'aspecte territorial, de l'encorsetament de les fronteres estatals **degut a l'impacte** de la globalització, **i a la integració i ampliació a la Unió Europea**.

Aquesta regió europea, en què Catalunya hi juga un paper de ròtula central, és avui dia un dels pols de desenvolupament més importants de la Unió Europea, amb potencial d'influència i desenvolupament més enllà dels seus límits estrictes, i es configura segur. **Catalunya es configura també com l'espai mediterrani econòmicament pioner, i des del qual es pot exercir un efectiu lideratge en el marc mediterrani.**

Per tot plegat, l'estratègia territorial, econòmica, **social** i també cultural de Catalunya, ha de comptar amb aquesta realitat, aquest espai relacional que ens ofereix tantes possibilitats i que suposa una excel·lent alternativa a **les difícils relacions que suposen amb els estats dels quals formem part els territoris catalans per portar a terme una acció forta en aquesta estratègia cal una independència econòmica més gran per poder ser responsables del nostre futur.**

1.3. El territori català avui: necessitats i recursos

Catalunya és una xarxa de **946** municipis cada vegada més **interrelacionats entre ells**. Avui, les **seves** relacions econòmiques, socials i culturals són, **en general, més sòlides que mai tot i que cal seguir aprofundint-les**. Ho són, fonamentalment, perquè s'ha superat la visió dels municipis com a unitats aïllades, per convertir-se en espais d'especialització d'oferta i **demanda** que reben fluxos constants des d'altres municipis, alhora que n'aporten.

En aquest sentit, aquest fenomen d'interrelació creixent ha comportat nombrosos avantatges, com ara més dinamisme econòmic, però també suposa alguns **reptes**, sobretot relacionats amb la mobilitat, les infraestructures i el seu impacte ambiental.

Avui, el territori català té unes necessitats provocades per l'acció d'aquesta potent xarxa de municipis amb fluxos permanents **i pel notable envelliment de la població**. Aquestes necessitats cal emmarcar-les en cinc **totes elles relacionades entre sí**: dotació d'infraestructures i serveis de mobilitat, preservació del patrimoni natural **i històric**, planejament territorial sostenible, ordenació racional i sostenible de les activitats econòmiques **i millora sensible de l'àmbit educatiu i sociocultural**.

La dotació d'infraestructures, **noves tecnologies** i de serveis relacionats amb la mobilitat constitueix el gran repte que afronten els municipis.

S'ha de **garantir** la sostenibilitat del conjunt del sistema. **Amb l'assoliment de majors garanties de protecció del patrimoni natural i un millor estat general del medi ambient en què vivim compatibilitzant-ho amb el desenvolupament econòmic i social i amb la necessària millora de la connexió entre els diferents municipis que formen el territori català**.

Més enllà de la posada en marxa de mesures concretes que afavoreixin el medi ambient i la sostenibilitat de les nostres activitats quotidianes - ja siguin productives o de lleure -, el planejament territorial és un element decisiu per contribuir de forma molt important a la protecció del patrimoni natural.

Tot i mantenir l'autonomia local del sistema de municipis, la definició dels usos del territori s'haurà de fer amb visió global. Així mateix, cal **donar prioritat a la planificació en xarxa del territori en detriment de la planificació** radial, aprofundir en la ciutat compacta, **quan sigui necessari**, tot reconduint la

dinàmica de creixement difús, i situar l'habitatge **d'iniciativa pública** en posició preeminent **incorporant-hi elements que garanteixin la sostenibilitat**.

Catalunya té avui la necessitat d'ordenar les activitats econòmiques de forma més racional i sostenible. Caldrà aprofundir en plans d'ambientalització d'activitats econòmiques - des de la indústria fins a l'agricultura, passant pel turisme i **el comerç** -, cercar nous filons d'activitat econòmica **de valor afegit** que supleixin activitats de baixa qualitat i d'elevada incidència en el medi, apostar per activitats econòmiques sense risc de deslocalització - per la qual cosa s'han de fonamentar **en l'economia del coneixement, és a dir en la ciència, la recerca, el desenvolupament, el disseny, la creativitat i la innovació**, i dotar el conjunt del territori d'instal·lacions logístiques adequades que situïn Catalunya com el referent logístic del sud d'Europa. **És necessari, oferir avantatges fiscals, per afavorir la instal·lació d'empreses a llocs, que no estiguin saturats, i per tant aconseguir un teixit industrial, repartit per tot el territori.**

Indiscutiblement si Catalunya vol jugar un paper capdavanter en la societat global, i, fins i tot, en l'aspecte d'atenció personalitzada al ciutadà o ciutadana, hem d'apostar per una millora de l'educació, de la formació, de la informació i de les relacions socioculturals de tots aquells que viuen i treballen al nostre municipi i per tant al nostre país. Tot això és un factor decisiu per aconseguir un país, un territori i un municipi sostenible.

2. OBJECTIUS A MITJÀ I LLARG TERMINI

2.1. Catalunya un país ric en diversitat territorial amb personalitat pròpia i igualtat d'oportunitats

Catalunya és un país privilegiat, un país petit, però que ofereix, en distàncies de pocs centenars de quilòmetres, imatges paisatgístiques **molt** diverses com **platges**, zones boscoses d'alta muntanya, **frondosos boscos mediterranis**, **impressionants penya-segats, paredons d'oliveres i vinya, conreus de**

fruiters i horta, planures amb paratges d'avellaners i garrofers, meravelloses costes i diversos parcs naturals de gran qualitat paisatgística de flora i fauna.

D'altra banda, i en part, fruit d'aquesta riquesa mediambiental, tenim un territori amb una realitat municipal molt plural, municipis d'alta muntanya, municipis petits amb poca densitat demogràfica, municipis costaners que han d'afrontar la pressió d'una **intensa** activitat turística, municipis de caràcter eminentment residencial, d'altres industrials, entitats municipals descentralitzades i, finalment, municipis de l'àrea metropolitana de Barcelona que comparteixen escenaris i problemes comuns, **com l'elevada concentració demogràfica i d'activitats que genera importants problemes ambientals i de mobilitat.**

Les característiques diverses dels pobles i ciutats de Catalunya són un tret configurador de la personalitat pròpia del nostre país, és per això que CDC defensem un municipalisme **basat en el fet nacional català integrador** que pretén la preservació del nostre entorn així com la preservació de les distintes **identitats locals**. Ambdues coses s'han de considerar com a factors de desenvolupament i com un patrimoni, un valor indispensable a mantenir per preservar i consolidar la nostra identitat.

Alhora el nostre model de país es basa en la cohesió social i l'equilibri territorial, és per això que CDC volem una Catalunya que garanteixi als seus ciutadans i ciutadanes una igualtat d'oportunitats i una mateixa qualitat de vida visquin on visquin.

Per fer possible aquest equilibri territorial és indispensable tenir una xarxa d'infraestructures, **de serveis** i comunicacions que abasti tot el territori **i que possibiliti la implantació del teletreball.**

Són necessàries, doncs, plataformes tecnològiques que mitjançant internet, telèfon mòbil, PDA i una xarxa de tecnologia inalàmbrica

wireless, en temps real, des de qualsevol lloc i en qualsevol moment, i sense desplaçaments dels interessats i amb total garantia de seguretat i privacitat, permetin als ciutadans, organitzacions, professionals i empreses, gaudir de tota la informació, tràmits i serveis de les administracions públiques, i participar en decisions sobre diversos assumptes de caràcter sectorial i estratègic, urbanístic... mitjançant enquestes, fòrums, referèndums...

L'era digital comporta una revolució **a la manera com els individus treballem, ens relacionem i ens entretenim**. Aquest fet comporta la difuminació d'algunes barreres tradicionals que imposava l'àmbit geogràfic, però també n'incorpora de noves. Si bé és cert que a l'era digital allò important és estar connectat, tenir accés a la xarxa i no tant viure en una gran ciutat, no és menys cert que tots els individus no disposen igualment de l'accés **a les tecnologies de la informació i comunicació** i això pot crear una nova fractura social, **que per tal d'evitar-la, s'haurien de potenciar les relacions personals, això fa necessari buscar mecanismes tècnics i econòmics que apropin i facilitin a la gran majoria un accés bàsic de connexió a la xarxa**.

Per tal d'evitar aquest trencament i una diferenciació entre aquells que hi tenen accés i els qui no, calen polítiques basades en la cooperació, la participació i l'atenció específica als col·lectius en risc d'exclusió. I tot això es basa en bona part a donar prioritat a aquelles polítiques adreçades a la formació i a l'educació, en tots els seus àmbits. Sense educació no es poden aprofitar els avantatges de les noves tecnologies.

En la societat **del coneixement** la xarxa d'infraestructures és un instrument bàsic per la promoció i la consecució de l'equilibri territorial, la cohesió i el desenvolupament econòmic i social del nostre país.

Per afrontar els nous reptes Catalunya ha de ser un país en xarxa i hiperconnectat que possibiliti la mobilitat de les persones i béns, la

competitivitat del país i la transmissió d'informació que faciliti els intercanvis i la comunicació en tot el territori.

No n'hi ha prou que Catalunya sigui un país en xarxa, hem d'aconseguir que aquesta xarxa tingui unes polaritats o ciutats fortes, on la seva demografia, les seves activitats econòmiques i els seus equipaments esdevinguin suficientment potents. Perquè el nostre país sigui competitiu no n'hi ha prou en tenir una Àrea Metropolitana de Barcelona on s'hi concentra la gran part de la demografia, l'activitat industrial i de serveis i els equipaments més importants del país. Això no serà possible sense polítiques adreçades a potenciar les polaritats existents perquè siguin potents (fins i tot ciutats de 100.000 a 400.000 habitants), que reforcin el paper de moltes de les ciutats mitjanes del país: ciutats del Pirineu, de Ponent, de les Terres de l'Ebre, del Camp de Tarragona, de les Comarques Centrals de Catalunya, de Girona o de les comarques de l'entorn metropolità de Barcelona.

2.2. Catalunya, marca de qualitat territorial

El nostre país ofereix una multiplicitat de models de relacions **humanes i professionals**, distribuïdes per un territori molt canviant, però cohesionat, sota un clima generalitzat de convivència i facilitat en les relacions i els intercanvis.

Des d'una perspectiva estrictament territorial, cal posar èmfasi en la qualitat, protegir el medi de les noves transformacions que hagi de sofrir el territori construït i l'espai encara no urbanitzat. La qualitat cal fer-la aparèixer com a clau de volta de totes les intervencions de caràcter estratègic que vulguem impulsar en els propers anys **protegint el paisatge com a element indispensable per a la qualitat de vida dels ciutadans.**

Els que **vinguin** a establir-se entre nosaltres, han de **respectar aquest Patrimoni** perquè és un dels nostres béns més preuats i que **tots ells i**

nosaltres, com a ciutadans de Catalunya, tenim el deure de conservar-lo, millorar-lo i protegir-lo.

Els que vulguin **incorporar-se** al nostre país per a les seves activitats econòmiques o per al seu lleure, els hem d'ajudar **a comprendre**, que no estan en un lloc qualsevol, on tot s'hi val. Que ho **compleixin** és essencial per a nosaltres i també per a ells.

A cada municipi, a cada comarca, i per descomptat a nivell de **tot Catalunya**, hem de ser capaços de crear els instruments necessaris per poder definir, construir, exposar, divulgar i defensar una imatge de qualitat global de Catalunya, que s'exemplifica en un **territori ben organitzat, administrat i preservat, que disposa d'infraestructures i serveis adequats i on l'ús de l'espai es realitza d'una manera racional, equilibrada i sostenible.**

2.3. Catalunya un exemple de democràcia

El sistema polític democràtic basat en el concepte de democràcia representativa sorgit del **segle XIX s'està qüestionant** des de fa uns anys. Les eleccions com a forma d'expressió de la sobirania nacional i també com a mecanisme de control de l'acció de govern **són respostes insuficients en l'actualitat per una societat més ben informada. La societat, tot i que no qüestiona l'essència de l'ideal de democràcia, reclama més protagonisme, més transparència i una major capacitat de decisió en tot allò que els afecta. En poques paraules, reclama la revisió i l'aprovació, amb la seva col·laboració, dels mecanismes i instruments per fer política, per així avançar plegats cap a un escenari on la participació ciutadana es tingui en compte en tots els processos i en qualsevol àmbit.**

La legitimitat del sistema democràtic en la nostra societat depèn, en bona part, de la capacitat de donar resposta a aquest fenomen i això requereix repensar la forma de governar i avançar cap a una democràcia més participativa.

La distinció clàssica entre democràcia representativa i democràcia participativa radica precisament en la presa de decisions. En la segona opció es contempla la possibilitat que la societat civil pugui exercir aquest dret. Així, es defineix la participació ciutadana com la implementació de diferents mecanismes, instruments o processos que permetin la ciutadania participar en la presa de decisions públiques, juntament amb els seus representants polítics.

El món local és **per la seva proximitat amb els ciutadans** el que està en millor disposició per aplicar i experimentar en noves formes **efectives** de participació ciutadana. És per això que hem de fer possible que els municipis siguin l'embrió d'aquesta democràcia participativa **que permeti engegar un procés educatiu mitjançant el qual es fomenti la corresponsabilitat entre tots els agents implicats.**

Paral·lelament, també cal una reforma dels sistemes electorals que, amb la implantació de canals de comunicació fluïds i bidireccionals, permetin una capacitat d'intervenció més gran per part dels electors, que facilitin el control i la fiscalització de les actuacions i de les responsabilitats públiques realitzades i assumides per part dels representats polítics, en l'exercici dels seus càrrecs, i que garanteixi la governabilitat i eviti el conflicte.

Des del món local, i per tal d'incrementar la participació ciutadana es crearan Consells de Participació Territorial. Aquests estaran integrats per veïns escollits aleatòriament entre la població, entitats i associacions representatives del món cultural i associatiu, l'alcalde/alcaldeessa i regidors/regidores.

Aquests Consells estan facultats per tractar, debatre i fer propostes per modificar el pressupost municipal, en aquells afers que l'Ajuntament

sotmeti o delegui en el seu àmbit local d'actuació -barri, municipi, districte o ciutat-.

El Ple de l'Ajuntament mitjançant un acord de majoria absoluta dels seus membres acordarà quines seran les seves atribucions, funcions, modificació i extinció del Consell.

3. MODEL D'ORGANITZACIÓ TERRITORIAL I REFORMA DELS SISTEMES ELECTORALS

3.1. Principis d'organització territorial

Els temps actuals exigeixen ajustar la divisió administrativa, per tal de simplificar, racionalitzar els serveis i evitar duplicitats en les competències oferint als ciutadans i ciutadanes un model clar, ben estructurat, especialitzat i que treballi en estreta comunicació entre diferents nivells **d'organització**.

Catalunya és un país amb fortes diferències i necessitats territorials també diferents. **Per** aquest motiu, CDC **defensa** una administració local forta i alhora prou flexible per adaptar-se als diferents requeriments específics de cada lloc.

Cal una visió no centralista que es basi en el principi de l'equilibri territorial per l'articulació d'un país singular com Catalunya. Aquest principi se substantiva en que tots els ciutadans, visquin on visquin del territori, tenen dret a gaudir de les mateixes oportunitats. Avui això es concreta en poder gaudir d'un nivell de prestacions de serveis públics iguals.

La custòdia del municipi, doncs, passa per la fixació d'un marc jurídic eficaç i estable, per la fixació d'un sistema econòmic suficient i la definició d'unes competències i l'establiment d'uns serveis públics útils i necessaris pel desenvolupament de les persones.

En la mesura que se sàpiga conjugar la custòdia del municipi i l'equilibri territorial, en la mesura que se sàpiga ser sensible a la idiosincràsia local, s'aconseguirà una societat més compacta i cohesionada, capaç d'afrontar amb il·lusió i esperança el futur. S'ha dit, i és cert, que a la globalització, per no quedar-hi dissolt, s'hi ha de participar amb les individualitats col·lectives. Ser un mateix en un món global. Així doncs, un país s'ha de construir des de les singularitats locals i territorials, conformant un tot que és l'essència de la Nació.

L'Associació Catalana de Municipis i Comarques ha defensat en reiterades ocasions la necessitat de definir un model d'organització territorial on els municipis mantinguin la seva personalitat política, social i cultural, però a la vegada participin i formin part d'una estructura tècnica i administrativa que els doni capacitat de gestió, agilitat, modernitat i eficàcia. Es tracta, doncs, d'una proposta de revisió del model local i de l'estructura de les competències i de les capacitats de prestar serveis.

Aquest nou model d'organització territorial ha de ser sensible no només a les necessitats de la ciutadania que viu en un municipi, sinó les afegides dels que ens visiten i amb ells les del territori que els acull, mitjançant l'ordenació, el respecte i la seva preservació.

CDC continua refermant el principi que és bo atansar el màxim possible l'administració als ciutadans i, atès que el municipi és l'administració més propera al ciutadà. **Cal que els municipis catalans desenvolupin integralment el concepte d'administració oberta municipal.**

Cal assolir l'autosuficiència financera de les competències municipals existents, així com l'increment de l'autonomia municipal mitjançant la transferència de competències d'altres administracions amb l'increment o cessió dels recursos necessaris per a la seva gestió especialment aquelles que ja són gestionades pels ajuntaments.

Davant les característiques actuals del món en què ens ha tocat viure, i en alguns casos, l'estructura i la infraestructura de la població, entenem i considerem absolutament necessari i convenient que, a més a més del treball, els posicionaments o estratègies, les decisions, ..., que es puguin prendre dins de l'àmbit comarcal, els municipis estableixin sistemes de treball i de relació entre ells que els portin a actuacions mancomunades o a la creació de consorcis de tot tipus, econòmics, urbanístics, infraestructurals, socials, de transport, de residus, de medi ambient ..., que els permetin afrontar de la millor manera possible tots aquells reptes que se'ls presentin.

Els Consells Comarcals són una eina clau per garantir la qualitat en els serveis dels municipis especialment els més petits. Per tant, cal garantir també per als Consells Comarcals un finançament millor i proporcionat a la seva assumpció de serveis. No obstant, aquests **Consells Comarcals, han de poder definir i planificar les estratègies polítiques de la comarca i reforçar el seu paper com a ens prestador de serveis als municipis**, tot assumint competències dels municipis més petits i acceptant traspassos d'administracions superiors.

Tenint present que alguns intents d'agregacions de nuclis de vegades no han generat resultats prou satisfactoris, i d'altra banda, tenint present que els Consells Comarcals han demostrat ser una molt bona solució per constituir el gruix necessari per donar serveis de qualitat, CDC reclama un esforç per al manteniment de tots els municipis que voluntàriament vulguin continuar sent-ho, a la vegada que proposa que cal potenciar l'atribució voluntària a les comarques respectives d'aquelles competències que requereixen més recursos i personal tècnic molt especialitzat i que poden ésser organitzades amb caràcter supramunicipal.

L'exercici de les competències municipals per part dels Consells Comarcals en aquelles matèries on el municipi no pugui arribar-hi per raó

d'insuficiència de recursos econòmics o tècnics o qualsevol altre tipus d'impossibilitat manifesta, no significa un traspàs en la titularitat de la competència, sinó un exercici en règim mancomunat on intervenen ambdues parts.

En definitiva, els ens locals de Catalunya, en tots els àmbits territorials existents, exerciran les competències que els hi són pròpies, i aquelles delegades per altres administracions, d'acord amb la conveniència en la col·laboració i la unificació d'esforços entre elles per complir les polítiques socials i econòmiques que es requereixen arreu del territori, suplint principalment les mancances i les insuficiències dels municipis més petits. El desenvolupament d'aquestes competències s'haurà de dur a terme mitjançant l'exercici mancomunat per la cooperació i coordinació dels serveis en tots els nivells locals.

És per tot això que CDC **proposa** un nou model d'organització territorial amb els canvis següents:

- Substitució, **amb el màxim consens de les forces polítiques** de les diputacions i establiment de vegueries que **en cap cas superin el 50% de la població, que** assumeixin les competències de les actuals Diputacions i **de la Generalitat** . **Les vegueries esdevindran una administració de cooperació local amb els ajuntaments i Comarques del seu àmbit, especialment per la gestió de serveis mancomunitats i consorcis que tenen un abast supramunicipal i supracomarcal que sovint depassen, territorialment o econòmicament, l'àmbit o capacitat que avui tenen els Consells Comarcals.**
- **Consolidar els consells comarcals com a ens públics** prestadors de serveis

- Potenciar el paper d'alcaldes i alcaldesses en els consells comarcals dotant-los **de més** capacitat de decisió en les qüestions d'estratègia comarcal
- **Tractament específic de la realitat municipal del nostre territori. Municipis d'alta muntanya, municipis petits amb poca intensitat demogràfica, municipis costaners, municipis industrials, municipis de caràcter residencial, municipis de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.**
- **Tractament específic de l'Àrea Metropolitana de Barcelona i de les altres realitats existents a Catalunya amb característiques semblants.**

Àrea Metropolitana de Barcelona

Barcelona forma part d'una conurbació integrada per un conjunt de municipis molt interrelacionats. Aquest fet fa convenient l'articulació d'una estructura administrativa prestadora de serveis que doni resposta a les necessitats de gestió conjunta de diversos serveis alhora que sigui capaç d'assumir-ne de nous. L'estructura de gestió de nova creació que proposem ha de nèixer i existir amb la voluntat expressa de no interferir en l'autonomia de cadascun dels municipis que la integren i que malden per preservar la seva identitat local i no volen menystenir la realitat comarcal.

Proposem la creació de l'Àrea Metropolitana de Barcelona formada per tots aquells ajuntaments metropolitans que s'hi vulguin integrar.

L'Àrea Metropolitana de Barcelona s'articularà en base a l'agrupació de les diverses entitats metropolitanes existents, el Consorci del Parc de Collserola i l'Autoritat del Transport Metropolità. Cal garantir la manera

d'evitar la duplicitat de serveis i competències a la Regió Metropolitana de Barcelona.

Barcelona capital de Catalunya

Barcelona, ha estat i és un referent per a tot el país. La identitat de Barcelona està íntimament lligada a Catalunya i viceversa, tot i tenint en compte la riquesa i la diversitat cultural i geogràfica de què gaudeix el nostre país. És per això, que des de CDC exigirem que el nou Estatut Nacional de Catalunya reconegui de manera explícita i simbòlica la ciutat de Barcelona com a capital de Catalunya i ciutat de referència dels Països Catalans. Barcelona, a més ha de tenir una carta municipal pròpia, que respongui a les necessitats de la ciutat i que no depengui de la Llei de Grans Ciutats que ha aprovat el Govern de Madrid.

Des de CDC estem convençuts que Barcelona ha d'exercir la capitalitat tractant a la resta de ciutats i pobles de Catalunya com iguals, amb una acció decidida en la defensa d'un model descentralitzat de gestió del país. Perquè faríem un mal servei a Catalunya si substituïssim el tradicional catalanisme de Madrid amb un nou centralisme de Barcelona.

3.2. Reformes dels sistemes electorals a Catalunya

L'actual Llei electoral que regula les eleccions al Parlament de Catalunya és la Llei electoral estatal i per tant basada en les circumscripcions electorals de l'estat, com són les províncies. Catalunya té potestat reconeguda per tenir una Llei electoral pròpia, és hora doncs, de dotar-nos d'aquesta eina per escollir el Parlament de Catalunya i adaptar-la millor a la realitat territorial catalana i **ahora prendre el compromís de fer les accions i acords necessaris amb d'altres forces polítiques per fer l'adaptació de la llei electoral de l'estat i possibilitar la superació de les Diputacions, també a efectes de circumscripcions electorals al Congrés i al Senat.** En el mateix sentit, cal modificar la normativa per tal que Catalunya sigui circumscripció única a les eleccions al Parlament europeu.

També és el moment, després de vint-i-cinc anys d'Ajuntaments democràtics, de revisar el sistema electoral municipal per corregir-ne disfuncions i alhora donar resposta a les exigències de la ciutadania en el s. XXI.

Aquests canvis en els sistemes electorals locals, que s'han de consensuar amb totes les forces polítiques, han d'anar acompanyats de canvis en la definició de les campanyes electorals que facilitin la posada en pràctica de més mecanismes de debat públic i limitin la propaganda política.

A CDC volem que Catalunya sigui un model de democràcia i això comporta, d'una banda, entendre que la pràctica democràtica d'elecció dels representants polítics ha de basar-se en sistemes electorals que es vagin adaptant a les noves demandes de la ciutadania, i de l'altra, ser conscients que les eleccions no exhaureixen les formes de participació en l'àmbit públic. És per això que, a més d'aquesta reforma del sistema electoral municipal també defensem ampliar les formes de participació ciutadana.

3.2.1. Sistema electoral propi al Parlament de Catalunya

El President de la Generalitat de Catalunya serà escollit per via indirecta d'entre els caps de llista que obtingui el recolzament de la majoria de la cambra.

El càrrec de President serà d'un màxim de tres legislatures.

Aquesta nova llei electoral ha de contemplar la possibilitat d'ampliar el nombre d'escons tenint en compte la realitat territorial de Catalunya.

Convergència proposa una nova Llei electoral catalana que combini un sistema proporcional d'elecció per la **fórmula** d'Hondt i un sistema majoritari de representació territorial.

El nou sistema electoral consistiria en dos vots per a cada votant, un per elegir el diputat o diputada per cada comarca o districte electoral, i l'altre per elegir una llista de partit o coalició dividides en **tantes** circumscripcions **com** vegueries que sortiran de la nova proposta d'organització territorial.

El primer vot suposaria la creació de 54 districtes uninominals electorals, un per comarca, un per cada districte de la ciutat de Barcelona i 3 districtes uninominals pels ciutadans de la Catalunya exterior (Amèrica, Europa i resta del món). Cadascun d'aquests districtes elegirà el seu diputat o diputada al Parlament de Catalunya mitjançant una fórmula majoritària.

El segon vot serà per escollir els 81 diputats i diputades restants que seran elegits per sistema proporcional i amb aplicació de la Llei d'Hondt, circumscripcions electorals, corresponents a les proposades en el nou sistema d'organització territorial.

Aquesta nova Llei electoral pretén assolir quatre objectius bàsics:

Augmentar la capacitat de decisió de l'electorat:

El fet de que cada elector disposi de dos vots i que cada comarca o districte electoral esculli un diputat per representació territorial, augmenta el poder de decisió de l'electorat i la seva capacitat de control sobre els seus representants.

Aproximar el càrrec electe a l'elector

El nou sistema electoral produirà una aproximació més gran **dels diputats al seu electorat, ja que la relació serà molt més directa tant en la campanya**

com en el moment de fer-se portaveu de les inquietuds i iniciatives dels ciutadans davant el Parlament, doncs mitjançant els mecanismes que s'estableixin, haurà de **retre** comptes de la seva gestió als ciutadans i ciutadanes de la comarca o **districte** que l'ha escollit.

Garantir la representativitat del territori

Amb l'aplicació del nou sistema electoral cada comarca i districte de Barcelona tindrà segur un diputat, quedant garantida així la representació de totes les comarques de Catalunya, a banda dels diputats i diputades que surtin de les llistes per circumscripció electoral que seran les vegueries.

Reforçament del paper de la persona diputada i del Parlament de Catalunya

L'elecció més propera al territori, i en alguns casos personal, dels diputats i diputades al Parlament de Catalunya, legitima i reforça el seu paper com a representants del poble català i del territori que els ha escollit. Aquest fet, ahora, reforça el Parlament de Catalunya com a ens dipositari de la sobirania del poble català, en tenir més força i legitimitat els membres que el componen.

Amb el sistema de llistes tancades i bloquejades que s'ha utilitzat fins ara a totes les eleccions, els candidats eren seleccionats per la direcció dels partits, **seguint els criteris democràtics interns**, en canvi, amb el nou sistema es combina la llista de partit amb la selecció de candidats individuals pels votants.

Podem dir, per tant, que aquest nou sistema que combina districtes uninominals amb districtes plurinominals amb un sistema de doble vot reforça la representació de tot el territori, augmenta la capacitat d'elecció de la ciutadania i manté la representació proporcional del pluralisme polític.

3.2.2. Reforma del Sistema electoral municipal

L'experiència acumulada durant els 25 anys d'ajuntaments democràtics i anys d'aplicació de l'actual sistema electoral local posen de manifest que hi ha alguns factors que cal corregir.

Els ajuntaments han de tenir l'estabilitat política necessària per dur a terme les seves tasques i ser efectius en la prestació de serveis als ciutadans. La politització de la vida local només porta a l'enfrontament gratuït i a la generació de situacions de crisi que acaben repercutint en l'interès general.

També podem constatar el que alguns han anomenat com "la partidificació de la política local". La dinàmica de la política local comporta que, de vegades, s'arribi a pactes que es poden interpretar de manera diferent segons si es fa en base als interessos del partit o en base als interessos dels municipis. Els ciutadans veiem com, també sovint, la llista més votada i per tant, el candidat que ha obtingut més recolzament de la ciutadania, no és escollit alcalde. A més la inexistència de limitació de mandats ha portat en alguns casos cap una perpetuació d'una mateixa elit política en el poder durant anys.

Quan en un municipi es dona la combinació d'aquests fenòmens, juntament amb el transfuguisme, l'excessiu ús de les mocions de censura, o la manca de comunicació amb els electors sobre les gestions realitzades, el desencís s'estén entre la ciutadania i augmenta la desconfiança, el desinterès i per tant l'allunyament vers el seus representants polítics, fet que va en detriment de la legitimitat del sistema democràtic i que cal corregir.

CDC proposa que es desenvolupi un nou sistema electoral municipal que es basi en les premisses següents:

- **És necessari garantir que la força més votada sigui la que assumeix la màxima responsabilitat en el govern municipal.**

- elecció directe de l'alcalde o alcaldessa i regidor o regidora de districte en el cas de Barcelona.
- limitació de mandats establint un màxim de tres legislatures consecutives de 4 anys .
- la limitació de mandats afectarà només a municipis de més de 25000 habitants
- la moció de censura ha de ser constructiva i ha de respondre només a situacions de crisi extrema
- prendre mesures per evitar el transfuguisme.

També cal emprendre l'adaptació del sistema electoral local a les tecnologies de la informació i de la comunicació.

4. MUNICIPIS FORTS, BEN FINANÇATS, EFICAÇOS I MÉS PARTICIPATIUS

Durant els 25 anys d'ajuntament democràtics, la força política amb més alcaldies i més regidors ha estat, sense cap mena de dubte, CDC i CIU. Aquest fet comporta que l'experiència municipal acumulada per CDC hagi format un corpus teòric i polític que avui és un bagatge i un actiu polític important del pensament de CIU. Els treballs de síntesi van ser traslladats en el II Congrés de Municipis de Catalunya que pràcticament va assumir els compromisos de la nostra força política atès l'interès i la participació que va despertar dels delegats i delegades membres de CDC i d'UDC.

Els principals reptes de futur, però, són acabar de perfilar l'estructuració orgànica i funcional dels municipis en relació a Catalunya. La concepció nacionalista fa que reconeguem com a primera base de l'organització política el municipi, projectat aquest com a la primera expressió del país. "Catalunya comença al teu ajuntament" va ser un eslògan electoral de CiU, i que posteriorment en el II Congrés de Municipis va adoptar amb la fórmula "Catalunya comença a cada municipi". Aquesta frase és

l'expressió sincera d'una concepció nacionalista que dóna a la vida local un sentit de participació a un projecte comú, un projecte nacional. El llarg projecte de "Reconstruir Catalunya".

Des de 1979 hem fet molt de camí. No l'hem pas fet tot. La reconstrucció de Catalunya encara no està completada, més aviat ens podem trobar davant d'una involució degut, sobretot, per la diferent visió que tenen les forces polítiques que avui governen a la Generalitat de Catalunya. Els municipis han de ser un instrument d'articulació del territori i de desenvolupament de les polítiques socials. És cert que els municipis han de participar de més competències, però és igualment cert que els municipis s'incardinen en una política nacional i, per tant, no podem preveure polítiques aïllades i individuals de cada municipi sense tenir en compte la realitat de Catalunya.

Catalunya és un sol poble, i com a tal ha d'avançar. Les polítiques socials que es desenvolupin han d'estar orientades a cohesionar la societat. Això vol dir que han de tendir, i aconseguir, que ningú no es quedi enrere, que com un bloc puguem avançar conjuntament. És fonamental que la preservació de la cohesió social, entesa en el sentit de forjar un poble just socialment on totes les persones es puguin desenvolupar i projectar, sigui un objectiu de referència diària per a totes les polítiques públiques.

Els ajuntaments de Catalunya han contribuït de forma notòria a la Cohesió social i al progrés nacional. Tots i cadascun dels municipis han estat transformats radicalment, i s'ha aconseguit crear llaços de territorialització, o sigui, les persones s'han sentit identificats en els seus municipis. Aquest valor ha permès reforçar el sentit d'identitat. El segon eix principal de les actuacions públiques municipalistes.

Un aspecte de cabdal importància han estat les polítiques d'equilibri territorial. Per tal que tothom, visqui on visqui, gaudeixi de les mateixes

oportunitats i un nivell equivalent de prestació de serveis s'han de desenvolupar polítiques que equilibrin el territori. Que aportin serveis i equipaments arreu. Això ha estat desenvolupat eficaçment pels successius governs de CIU, i ha permès haver avançat homogeniament des de tot el territori català.

De cara al futur, però, calen unes noves maneres i unes noves formes que dotin als ajuntaments de la capacitat de mantenir-se articulant el territori, millorin l'eficàcia de la gestió i prestació de serveis, i que esdevinguin cohesionadors de les comunitats locals. Un municipi és un espai de convivència, un lloc de trobada, de projecció i de desenvolupament personal i col·lectiu. La cèl·lula d'estructuració nacional és a tots i cadascun dels municipis. La preservació de la seva singularitat és un factor de riquesa i de pluralitat.

Cal que dotem els ajuntaments de Catalunya de més capacitat política per a la prestació de serveis, però cal també que dignifiquem la vida local, reforçant processos de democràcia i participació social, així com garantint als alcaldes i regidors unes prestacions socials i econòmiques dignes. Igualment cal que fem una aposta decidida per a la preservació del model municipal, atenent al valor territorial i polític que aporten els municipis petits, i articulant, si convé, polítiques de suport a aquest municipis. Cal que s'apliquin amb rotunditat els principis d'autonomia local i de subsidiarietat, tenint en compte, però, el rang nacional que convé donar a algunes polítiques per garantir-ne la universalitat, com són l'ensenyament i l'assistència sanitària.

4.1. Ajuntaments amb més poder polític per a donar més serveis a les persones

Amb l'actual marc competencial, els ajuntaments tenen poques competències exclusives de regulació i de limitació de les activitats dels ciutadans i ciutadanes, tenen atribuïdes competències compartides amb d'altres administracions, i tenen atribuïda la responsabilitat i la gestió d'alguns serveis,

obres o activitats de naturalesa prestacional concurrent en d'altres administracions.

Aquesta situació ha comportat que, en la pràctica, atès el caràcter d'administració més propera a la ciutadania, els ajuntaments sovint hagin impulsat iniciatives i desenvolupat activitats o serveis amb la finalitat de cobrir les mancances de serveis que han de prestar altres administracions, tot i la precarietat financera per dur-les a terme **dels nostres ajuntaments. Per això cal que en la redacció del nou estatut d'autonomia el règim local de Catalunya, sigui competència exclusiva del nostre Parlament. Els ajuntaments no han de substituir ni competir amb el teixit associatiu creat pels ciutadans, sinó potenciar-ne les seves activitats facilitant-los recursos, serveis i instal·lacions.**

El creixement polític dels municipis s'ha de fer en base a l'ampliació i concreció de les competències que exerceixen. En molts camps els ajuntaments exerceixen competències que, en tot cas, no tenen una cobertura legal. Les lleis de bases estableixen unes competències obligatòries, molt minses, basades sobre el nombre total d'habitants.

Els exemples de competències exercides al marge de la llei, i per tant sense una previsió de finançament, són moltes. Escoles d'art, de música, centres de formació artística, equipaments esportius municipals, com piscines, pistes poliesportives, circuits. En matèria de cultura podríem parlar de Teatres, cinemes o sales polivalents. Cada dia els ciutadans demanen una major prestació de serveis i, sobretot, una major implicació dels ajuntaments en els seus problemes individuals o col·lectius. Cal establir, doncs, un catàleg de competències clar i específic en el què es permetin sistemes d'assimetries municipals. Entronitzant el principi d'autonomia local. Garantint una prestació de serveis als ciutadans equivalent, preservant els principis d'equilibri territorial i de cohesió social. Els municipis han de disposar de la capacitat de ser com

vulguin ser. Que cadascun sigui capaç de determinar quines competències exerceix, de quina manera i, sobretot, que la llei els garanteixi el finançament.

Aquest escenari s'ha de superar, Catalunya ha de tenir plena capacitat per decidir el marc competencial dels nostres ajuntaments i per això cal revisar la **legislació de règim local estatal i autonòmica** i també la Llei 8/1987, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya.

A CDC proposem el desenvolupament d'un nou marc competencial en base als següents criteris:

- aplicació del principi de subsidiarietat, atribuïnt als municipis l'exercici de competències de titularitat autonòmica o estatal mitjançant delegació
- garantir el principi d'autonomia municipal
- assegurar a tot el territori un mateix nivell de prestació de serveis mitjançant un model competencial **territorialment** asimètric
- **Qualsevol competència ha d'anar acompanyada del corresponent finançament que permeti executar-la.**

Més serveis

Molts són els reptes a **assolir** en aquesta nova etapa: la nova immigració, l'atenció a la gent gran, **cada vegada més nombrosa, col·lectius amb dependència, la millora de la qualitat de vida dels discapacitats, el foment de la igualtat d'oportunitats entre dones i homes**, la conciliació de la vida laboral i familiar, **més** suport a la joventut, **més** seguretat ciutadana i **un compromís ferm amb l'educació, la cultura i l'esport.**

Amb l'actual marc normatiu, les possibilitats d'actuació de les administracions locals en matèria de gestió de fluxos migratoris resulta absolutament irrellevant. **A CDC volem modificar-lo de manera que la determinació de la naturalesa i el contingut dels fluxos migratoris a Catalunya sigui competència de la Generalitat, prèvia negociació amb els agents socials, patronal i sindicats, i**

amb la representació dels municipis de Catalunya i **de les federacions de les associacions de veïns.**

Per tal que els ajuntaments puguin fer front a la immigració, és necessari que Catalunya exigeixi competències en aquesta matèria per poder definir el seu contingent d'immigrants, per poder concedir visats (de manera ràpida i equitativa, d'acord amb la seva capacitat d'acollida i sense fer discriminació de procedències) i per poder establir una política d'informació i actuació catalana als països d'origen.

Paral·lelament, s'ha d'aconseguir una llei d'immigració on tot quedi clar tant per part dels països d'acollida com dels nousvinguts. Una llei on quedin recollits tots els drets però també tots els deures i que siguin per tant de compliment obligat. És imprescindible saber la quantitat de persones regularitzades que podem acollir, per tal d'evitar els problemes, amb un important sobrecost econòmic i social, que ja comencen a ser difícils de resoldre com per exemple la desocupació, l'habitatge, l'escolarització, la sanitat, etc... És indispensable la participació dels municipis en les polítiques d'immigració, però a la vegada, és del tot necessària una via de diàleg ajuntaments - generalitat per tal d'afrontar la immigració amb total garanties i per tal d'evitar una duplictat de tasques entre les administracions..

La integració de les persones immigrants a la vida social, cultural i econòmica del país és necessària per seguir mantenint la qualitat de vida del país, i perquè no es generin guetos, per evitar la marginació i la concentració de pobresa i això s'ha de fer fonamentalment des del món local. Per tant, els ajuntaments han d'estar dotats de professionals que previnguin, tractin i atenguin les situacions que es deriven de l'arribada de nousvinguts.

Al mateix temps, s'ha de propiciar l'intercanvi cultural i crear centres de diàleg on conèixer les cultures dels qui vénen de fora i on aquests puguin introduir-se a la cultura catalana, per tal que la comprensió mútua ajudi a aconseguir una major convivència.

Un altre àmbit en el què l'administració local ha de donar un gran salt és en el camp de les polítiques adreçades a la gent gran i **col·lectius dependents**. D'una banda, les assistencials per a aquelles persones amb més dificultats i de l'altra, **ajudar a trobar feines adients per als prejubilats i jubilats que encara vulguin aportar actius a la societat, ja que aquest col·lectiu és cada vegada més important. S'han de potenciar, doncs, les polítiques actives per a aquest col·lectiu. Ens refermem en la necessitat de crear residències i centres gestionats pels ajuntaments, i subvencionats per tal d'eradicar les llargues llistes d'espera. A més, hem de fomentar la participació de la gent gran a la vida pública i associativa dels nostres municipis i rebre la seva experiència i saber a l'hora de dissenyar les polítiques municipals, a més, cal la participació dels municipis en les polítiques d'integració i mobilitat dels discapacitats físics i psíquics (eliminació de les barreres arquitectòniques i d'accessibilitat, almenys dels espais i edificis públics i dels sistemes de transport públics), entenent que en cap cas es deixarà de fomentar la creació de noves residències per a la gent gran. L'administració local ha de col·laborar amb les altres administracions amb el seguiment i compliment de les lleis com la LISMI.**

Actualment hem de tendir cap a la universalització dels serveis i les prestacions. CDC ha apostat sempre perquè les persones amb dependència puguin romandre i viure en el seu entorn sociofamiliar i per això cal donar suport a les famílies que tenen un membre amb dependència. Per aquest motiu apostem per a la universalització del Programa d'Atenció Domiciliària en un termini **no gaire llunyà**. En aquesta línia, s'han de promoure programes municipals d'atenció a les famílies que tenen persones dependents perquè

puguin gaudir del temps i espais d'intimitat i descans i disposar de caps de setmana i de vacances com la resta de ciutadans i ciutadanes.

A més, els programes i serveis que s'hi destinin han d'afavorir també un repartiment igualitari pel que fa a la cura de familiars o pacients dependents entre dones i homes, ja que històricament aquesta feina ha recaigut i recau excessivament sobre les dones.

D'altra banda creiem que cal fer una aposta més gran pels centres de dia, per noves fórmules com els xecs anuals per compensar els serveis d'atenció domiciliària i per a la universalització del sistema de telealarmes.

Els ens ens locals haurien de canalitzar el potencial de treball, participació i experiència que el segment de població de gent gran pot aportar a la societat en forma de voluntariat.

Per a CDC les polítiques de suport a les famílies són un eix fonamental ja que sempre hem defensat la família com a principal nucli d'educació, solidaritat, convivència i relació social. Aquest tema mereix avui més atenció.

La conciliació de la vida familiar i laboral és el camí que ha de permetre la incorporació plena de la dona al món del treball amb les mateixes oportunitats que l'home.

Els municipis han d'establir polítiques de suport a les famílies, fent especial atenció **a les famílies que tenen majors dificultats com per exemple:** les famílies monoparentals que encara tenen més dificultats per conciliar vida laboral i familiar. **Cal dissenyar instruments específics i eficaços per poder cobrir les necessitats de totes aquestes noves formes de convivència. Per altra banda, s'han d'introduir mesures d'acció positiva que afavoreixin que els homes assumeixin els treballs de la vida quotidiana. Els**

ajuntaments han d'incentivar el món empresarial perquè facilitin l'adaptació dels horaris de treball amb la vida familiar. En l'àmbit del món del treball els ajuntaments han de promoure iniciatives socials a favor de les empreses familiarment responsables.

Des dels municipis s'han d'impulsar serveis complementaris per a la infància i la joventut i també impulsar propostes que permetin aplicar una cultura del temps **de lleure i d'oci** molt més àmplia i adaptada a les noves necessitats.

Cal ajustar el calendari escolar per tal de fer possible la conciliació família i treball. És necessari l'adaptació dels horaris escolars a les necessitats de les famílies però també cal un replantejament dels horaris laborals per part de les empreses.

L'atenció a la família també passa per una bona gestió sanitària. El finançament insuficient a què hem estat sotmesos no ha permès oferir el servei desitjat a una societat com la nostra. S'ha de continuar treballant per la reducció de les llistes d'espera com a millora de la qualitat de vida dels nostres ciutadans i ciutadanes.

Les polítiques adreçades als joves que han de planificar avui les administracions locals passen per plans integrals de joventut que donin resposta a les necessitats del jove actual, aquestes polítiques han de dissenyar-se **amb la participació de la gent jove**. L'administració local ha de donar resposta a aspectes bàsics **com** la formació-treball, l'**oci** i l'habitatge.

Des de CDC s'aposta per **crear oficines de promoció per als joves que els orientin i assessorin, entre altres, en matèria laboral, que fomentin llocs de treball per tal d'eradicar la precarietat laboral, i que facilitin l'accés a l'habitatge.**

Els ajuntaments han d'establir pactes locals per a l'ocupació juvenil. Aquests pactes, que han de ser unes veritables "Cartes per a l'ocupació", han de potenciar els llocs de treball per a joves per tal d'eradicar la precarietat laboral juvenil; han d'impulsar nous filons d'ocupació; han de promoure l'autoocupació i l'esperit emprenedor; **han d'afavorir l'associacionisme**; han de fomentar la formació continuada **articulada o adaptada a l'oferta laboral i la formació professional específica**.

L'accés a un habitatge digne i adequat per a tothom

Els sistemes de foment públic han de donar respostes generals i no arbitràries a les necessitats d'habitatge. Cal promoure nous models d'urbanització i construcció, que permetin la col·laboració entre propietaris de sòl, promotors, agents socials, altres intervinents en el procés immobiliari i també les administracions, per tal d'ajustar les ajudes, de forma personalitzada, a les necessitats familiars i econòmiques dels sol·licitants.

Atès que cada vegada resulta més difícil l'accés a un habitatge digne per a tothom, des de l'administració hem d'impulsar polítiques públiques que girin entorn de cinc grans eixos:

En primer lloc un planejament urbanístic, una gestió de sòl i una tramitació administrativa dels permisos per construir, que fomenti la construcció d'edificis residencials, **que relligui nova construcció, remodelació i rehabilitació, tendint a resoldre necessitats col·lectives, generant expectatives de benefici social.**

En aquest sentit CDC proposa mantenir la reserva legal de com a mínim el 20% del sostre derivat dels nous planejaments municipals per a habitatge de protecció pública. Cal preveure també figures impositives que esperonin la posada en servei del sòl qualificat urbanísticament.

En segon lloc l'elaboració i aplicació de plans integrals d'intervenció en àmbits consolidats de les poblacions que, a la vegada, permetin actuar en la rehabilitació i conservació del parc existent, reordenin i aportin noves dotacions d'equipaments als espais lliures i comunitaris existents o de nova creació i permetin crear reserves de sòl públic per destinar a la construcció d'habitatge social. **Les actuacions en el parc d'habitatge existent, han de ser d'especial aplicació en els nuclis antics, per tal d'afavorir el necessari equilibri entre la població ja resident i l'establiment de generacions més joves, evitant, per altra banda, la seva conversió en "guetos" de població procedent de la immigració.**

En tercer lloc, una programació intensiva de promocions d'habitatge social d'iniciativa pública, executades directament o sota fórmules convenials amb promotors sense afany de lucre, distribuïdes arreu del territori, evitant la creació de bosses de població socialment menys afavorida, **sigui pel seu nivell de renda o per situacions personals o familiars: gent gran, precarietat laboral, matrimonis en procés de separació o divorci i amb fills, persones discapacitades, entre d'altres, però sempre en règim de lloguer o altres formes de cessió d'ús.**

En quart lloc, la revisió de totes les vies tant d'imposició com d'exacció fiscals existents avui a Catalunya.

En aquest sentit entenem que:

- a) els fenòmens inflacionaris del preu de l'habitatge han estat fonamentalment motivats per l'especulació del sòl dels propietaris en origen, mentre que durant els darrers anys els costos de construcció s'han estabilitzat o han tingut creixements sostinguts.**
- b) la incidència d'impostos, taxes o altres tributs de les diferents administracions (Estat, Generalitat i Ajuntaments) és excessiva en el valor final de compra dels habitatges, especialment per col·lectius de gent jove i gent gran que no superen cinc vegades el SMI.**

c) no és econòmica ni socialment sostenible un país on la retenció del sòl apte per a edificar o la desocupació d'habitatges habitables no fa més que generar processos especulatius del sòl i els immobles, provocant també la desocupació d'espais urbans centrals i consolidats.

Per això proposem un pla de xoc amb les següents mesures fiscals:

1) Plantejar que el sòl urbà consolidat i apte per a edificar més de tres habitatges tingui un termini màxim per a ésser edificat (obtenció de la llicència de primera ocupació). Passada aquesta moratòria, els propietaris d'aquest sòl tindran un recàrrec de l'IBI.

2) Plantejar que els habitatges desocupats, sempre i quan siguin habitables, també tinguin un recàrrec sobre l'IBI. Aquest supòsit s'aplicarà a les persones físiques o jurídiques que siguin titulars de més de dos habitatges.

Els ingressos originats per els recàrrecs d'IBI sobre el sòl i els habitatges desocupats seran utilitzats obligatòriament per als ajuntaments per a polítiques de promoció d'habitatge protegit de lloguer.

3) Exacció del ITP (Impost de Transmissions Patrimonials) i de l'IVA (Impost sobre el Valor Afegit) en les transmissions d'habitatges de primera residència per als col·lectius de joves fins a 35 anys i de gent gran a partir de 60 anys.

En aquest sentit, per exemple, caldrà estendre a tot el territori les borses joves d'habitatge, amb tramitació gratuïta, i creant un servei específic de pisos adaptats per a joves amb mobilitat reduïda, així com disposar d'inventaris d'habitatges desocupats, tant a centres urbans com en zones rurals, que puguin ajudar a completar l'oferta de nous assentaments de famílies joves.

A més a més caldrà considerar altres vies d'exacció fiscal, en supòsits com la cessió o herència, la creació de parcs en règim de lloguer, **cessió temporal**

d'ús, l'aparició de societats sense afany de lucre o les càrregues suportades per l'execució de les obres de **construcció**, manteniment i rehabilitació i **la seva tinença**. **Tenim** l'obligació de repensar globalment quina fiscalitat, i de quina administració, volem aplicar a l'habitatge de residència habitual, per fomentar l'estabilitat del sector.

Finalment, l'elaboració, concertació i aplicació de Plans de Foment de l'Habitatge, coordinats entre totes les administracions, que contemplin tant mesures d'actuació directes d'aquestes, com línies d'ajudes als promotors privats, als gestors de patrimonis immobiliaris i als adquirents d'habitatges, per aconseguir acostar els nivells de solvència dels demandants d'habitatge a les ofertes del mercat i per promoure oferta suficient d'habitatge de lloguer, en condicions de seguretat per a les parts que intervenen en l'arrendament i que estimulin la posada en joc del parc vacant existent.

Tan sols de la suma de totes aquestes accions de govern, d'un gran exercici de responsabilitat professional per part dels agents del sector i de les entitats financeres i de grans dosis de prudència, podrem encarar amb raonable confiança un període d'estabilitat en el mercat residencial. **Això permetrà** atendre correctament i sense tensions les necessitats que es derivin del nou allau immigratori que s'està produint, afegides al creixement vegetatiu de la població autòctona i als canvis de model d'allotjament que hem esmentat.

Per altra part, cal garantir que en totes les polítiques de nous habitatges i de rehabilitació d'antics s'incorporin les infraestructures necessàries per permetre l'accés dels ciutadans a les tecnologies de la informació i de la comunicació.

Compromís amb l'educació, la cultura i l'esport

La cultura, l'**educació** i la pràctica esportiva formen part del desenvolupament integral de la persona i per això, els ajuntaments han de ser part activa de la comunitat educativa per tal de, conjuntament amb l'escola i la família, fomentar

valors universals, socials. És obligació del Consistori, **sempre que l'economia local ho permeti**, compartir aquesta responsabilitat i permetre una xarxa d'oferta educativa adequada per a cada edat, en qualsevol moment de la vida, ja que la formació de la persona no acaba mai. **En aquest sentit, un dels nostres objectius ha de ser col.laborar amb un sistema educatiu que formi individus capaços d'integrar-se a la societat i de fer front als nous reptes de futur, alhora que pugui contribuir al desenvolupament de la personalitat de cada individu i a la formació de persones amb esperit crític, capacitat de decisió lliure i compromeses amb la societat. A més, un bon sistema educatiu és aquell que té en compte les especificitats concretes de la realitat territorial sobre la què s'aplica. En aquest sentit, apostem per un sistema educatiu propi, de qualitat i integral per a tots els infants i joves de Catalunya.**

Els municipis hauran de tenir competències en la franja d'edat dels 0 a 3 anys, assumir la planificació i vetllar per a l'oferta de places. Cal aconseguir que totes les famílies tinguin a l'abast l'estructura llar d'infants + educació infantil + educació primària al seu municipi.

En l'etapa d'educació infantil, primària i secundària la responsabilitat del mapa escolar, l'oferta educativa, l'escolarització i la distribució d'alumnes ha de ser compartida entre l'ajuntament i el Departament d'**Educació**. L'ajuntament ha de fomentar l'escola integradora **social, amb sistemes d'acollida, i educacional, amb oferta de places suficients per atendre els alumnes amb necessitats educatives especials** i s'ha de comprometre en totes les iniciatives dirigides a alumnes de secundària amb problemes d'absentisme o d'adaptació al medi escolar.

L'administració local ha de demanar i impulsar la programació de: cicles formatius relacionats amb les demandes laborals del seu entorn; ofertes educatives per als joves que han deixat el sistema escolar, com poden ser Programes de Garantia Social, Escoles Taller, Cases d'Oficis o Tallers

d'Ocupació; formació continuada d'adults; aules universitàries per a la gent gran (AUGA); i qualsevol altra iniciativa educativa i cultural que pugui interessar en l'àmbit del seu municipi. L'aprenentatge musical és també, bàsic en el desenvolupament de l'educació integral de les persones. Des de CDC continuarem potenciant, també des dels municipis, l'aprenentatge musical d'infants i joves, i desenvolupant mesures d'apropament i divulgació del llenguatge musical en totes les seves manifestacions.

El municipalisme modern i progressista que promulga el nostre partit, a més de tenir assumit que l'esport és una activitat que forma a les persones des de la seva infantesa, també **creu que** és una eina que millora la salut, la integració i el sentit de pertinença a una comunitat. Per aquests motius **els ajuntaments han de promoure** polítiques esportives que **a més de donar resposta, cobreixin el dèficit** d'infraestructures i instal·lacions esportives. Aquest fet, **dóna** suport al desenvolupament de la **pràctica esportiva** que es porta a terme a través de l'associacionisme privat local, i **dóna resposta a l'activitat física, desenvolupada de forma individual o col·lectiva dels ciutadans i ciutadanes que són fora del sistema associatiu.** L'esport també ha de ser considerat una eina més per a la integració social de la immigració.

D'altra banda, apostem per la promoció de l'esport escolar, perquè arribi a tots els escolars de Catalunya, visquin on visquin, i independentment de les seves condicions físiques i socials.

Per a nosaltres l'esport escolar ha de ser educador, integrador, saludable i adaptat a les necessitats formatives dels joves esportistes. Hem d'impulsar des dels ajuntaments, i consells comarcals, si és el cas, la relació de l'esport escolar amb els diferents clubs esportius de cada municipi i fer possible la utilització de les instal·lacions esportives escolars fora dels horaris lectius, sense haver de suportar grans càrregues econòmiques, ja que tothom té dret a practicar esport.

L'esport escolar, però, a més a més d'arribar a tothom, ha d'actuar, conjuntament amb els clubs de barri o poble, com a bressol de futurs esportistes d'elit dotant als clubs, dels mecanismes adequats i facilitant les relacions entre clubs i ajuntaments.

Convivència i seguretat ciutadana

Quan proposem construir comunitats locals, tenim per objectiu principal fer dels nostres pobles i ciutats espais de convivència i de benestar, espais segurs, de progrés i de cohesió social. La convivència i la cohesió social en una comunitat són elements bàsics i recíprocs per afavorir el sentiment de benestar i de llibertat dels seus ciutadans i ciutadanes, així com la sensació que en un territori es pot viure amb seguretat, és a dir, de forma confiada, en pau i tranquil·litat. Per aquest motiu, en el disseny de les nostres comunitats caldrà pensar també en termes de creació de percepció de seguretat i també en l'existència de formes de gestió positiva dels conflictes: cal estimular la creació de xarxes socials que garanteixin, des de la mateixa comunitat, la solidaritat ciutadana, la prevenció i el tractament del conflicte; cal cercar espais per a les solucions negociades, dotant els governs locals dels mecanismes i els recursos necessaris per assumir-ho amb garanties.

Per tal que els ciutadans i ciutadanes se sentin lliures i autònoms en les seves activitats socials, un dels objectius prioritaris ha de ser vetllar per a la seguretat com a bé comú i factor de benestar, motiu pel qual cal potenciar la prevenció de riscos col·lectius i individuals perquè formi part de l'estructura comuna de la cohesió de la societat, així com el respecte a les normes establertes i a la formació de conductes solidàries.

Atès que la seguretat ciutadana és un valor bàsic per als ciutadans que afecta un dels àmbits que més contribueixen a la qualitat de vida, considerem que la

presència de la policia al carrer **ha d'ésser efectiva per millorar el nivell de convivència i perquè és un servei que dona seguretat.**

En l'àmbit local, en els llocs que correspongui, cal potenciar el disseny i l'elaboració de polítiques de seguretat pública que comportin el foment de la policia "de proximitat o de barri", que col·labori estretament amb els ciutadans i ciutadanes per millorar **el grau** de convivència local i la conducta cívica, utilitzant l'educació, la persuasió i l'assessorament a més de la denúncia. **Volem** una policia professional i de proximitat, **educada en la tolerància,** que vetlli per a la seguretat i la vigilància en els espais públics, **inclosa la seguretat viària,** perquè els carrers siguin llocs de civisme i **convivència,** que garanteixin el compliment de les ordenances municipals i l'ordre públic, sens perjudici de lluitar amb fermesa contra la delinqüència en totes les seves formes, sobretot l'organitzada i la multireincident, amb tolerància zero davant dels actes d'incivisme i de violència contra les persones i el patrimoni.

El sistema de seguretat pública de Catalunya ha de tenir per finalitat principal contribuir al desenvolupament de les polítiques públiques de prevenció i protecció eficaces en l'assegurament dels drets i llibertats del ciutadans i ciutadanes, la preservació de la convivència i el foment de la cohesió social i **col·laborar amb la lluita contra el terrorisme.**

La Policia de Catalunya, entesa com la suma de les policies locals i els mossos d'esquadra, s'ha de basar en un model de cooperació i coordinació amb els ajuntaments. **Són necessaris més serveis socials i jutjats** per tal de garantir una prestació moderna i de qualitat dels serveis de policia, bombers i trànsit, facilitant l'accés dels ciutadans i ciutadanes a aquests serveis de forma unificada, àgil i eficaç.

Pel que fa a la Protecció Civil aquesta ha d'articular el disseny i la coordinació de totes les emergències en les què ens podem trobar. El govern de la Generalitat ha de potenciar un servei de Protecció Civil, sent-

ne la màxima autoritat el Conseller/a d'Interior, assegurant la màxima seguretat de la societat. Una societat, considerada com la suma de cada individu, que no està preparada per fer front als diferents fenòmens naturals, industrials, tecnològics i socials, perquè cada individu ha otorgat a l'administració llur pròpia responsabilitat. L'administració necessita l'ajut de tots els individus per fer front a qualsevol emergència, però per exigir aquesta col·laboració és necessari tenir en compte dos punts claus:

- **Retornar la responsabilitat (millor compartir responsabilitat):** una de les eines de minimització de les emergències i del cost global d'aquestes és tornar la responsabilitat de cada individu. Amb això no volem dir que l'administració se'n desentengui, sinó que la responsabilitat ha de ser absolutament compartida. Les eines que es podrien utilitzar són: des de l'obligació de l'elaboració de plans d'emergència als municipis, com la participació dels ciutadans en l'actuació. Afavorir la política participativa del ciutadà és de vital importància si volem que s'estableixin punts de connexió amb els cossos d'extinció.
- **La Comunicació:** fonamentada en el principi bàsic que no es pot actuar si no es té informació. Explicar i fer-se entendre, fer cursos i simulacres. Establir les responsabilitats del municipi i dels seus habitants. Establir criteris de comunicació per avisos.

Tanmateix, no podem oblidar que seguretat no és únicament policia o serveis d'emergència i de protecció civil, també requereix de més i millor justícia, és a dir, una administració de justícia que ha de disposar dels mitjans suficients per ser més propera, ràpida i eficaç, dotada de lleis que permeti lluitar eficaçment contra les formes de delinqüència que més afecten la comunitat i els col·lectius més febles o desfavorits, **prestant una atenció especial als maltractaments familiars**. Sense oblidar, en tot cas, que cal fomentar la prevenció mitjançant el

propi desenvolupament i consolidació de la comunitat de benestar, sens perjudici d'aplicar quan s'escau processos de reinserció social.

Les administracions públiques vetllaran perquè tots aquests serveis arribin també als municipis petits que no sempre disposen de mitjans i infraestructures, assegurant un mateix nivell de prestacions per a tothom.

4.2. Nou model de finançament pels municipis

Durant els 25 anys d'ajuntaments democràtics, aquests han estat treballant i han portat a terme polítiques que han produït un avenç important de la societat. Actualment, la dinàmica social que s'està produint ha fet que apareguin noves realitats amb nous problemes i noves demandes de serveis locals.

Els ens locals han de poder afrontar aquestes noves demandes amb els recursos suficients. Per aconseguir-ho, **els recursos financers** de les entitats locals han d'augmentar, **corregint un dèficit que cap dels successius governs centrals ha resolt.**

Des de CDC, apostem per una reforma del sistema de finançament que estableixi un augment dels recursos totals a **lliure** disposició dels ens locals, fins arribar a un volum total de despesa de la Hisenda Local del 30% dins del conjunt **de les** administracions públiques.

També creiem en la necessitat que els ens locals participin en els tributs de l'Estat. **Per aquest motiu CDC reivindica més competències i més finançament per als municipis per tal d'assolir un bon nivell de prestació, conseqüentment** proposem que el Parlament de Catalunya tingui competències en les Hisendes Locals, i per tant, que sigui aquest ens qui elabori la Llei per fer el repartiment de la participació en els tributs de l'Estat, assegurant-nos, que aquest repartiment, es faci en base a diferents criteris de reequilibri entre els municipis. Així mateix, proposem que sigui també el Parlament de Catalunya qui tingui competències per elaborar i gestionar el

Cadastre, **tot relacionant-lo amb els registres de la propietat en col·laboració amb els ajuntaments. En aquest sentit seria bo que el govern català creï a través de la nova Agència Tributaria Catalana una subdirecció de recaptació dels impostos locals sense cost econòmic per als ajuntaments.**

D'altra banda, donada l'actual mobilitat geogràfica i la confecció automàtica dels padrons pels ajuntaments, en aquest sistema de finançament els ingressos que els municipis rebin de l'Estat, s'haurien de realitzar amb el padró municipal sempre actualitzat.

Proposem també que, per tal d'evitar disminuir la capacitat d'ingressos dels ajuntaments, caldria adaptar la futura regulació de la Llei de les Hisendes Locals a la liberalització dels monopolis i dels canvis que es produeixen **a causa de la incorporació de noves eines de gestió**, així com també de les concessions. En cas que no s'hi adaptés, caldria que l'Estat indemnitzés els ens locals.

L'IBI representa l'ingrés tributari més important pel municipi. La nostra proposta és mantenir la periodificació dels increments reals, aconseguint així mantenir la recaptació municipal en termes reals i evitar els increments bruscos que es poden produir com a conseqüència d'una nova valoració cadastral **i que aquesta periodificació abasti no solament l'IBI, sinó tota càrrega fiscal que prengui per base el valor cadastral dels immobles.**

Per tal de donar resposta a la situació peculiar que es dona en municipis turístics - **que són una important font de riquesa del país** - i/o municipis amb nuclis agregats, que suporten una despesa supletòria per les seves característiques específiques, el nou sistema de finançament local ha d'ampliar els marges de decisió fiscal dels governs locals d'aquest tipus de municipis.

Cal que les administracions superiors garanteixin, mitjançant llei, el suficient finançament dels municipis esmentats.

Manifestem el nostre rebuig a la Llei d'Estabilitat Pressupostària aprovada pel Congrés dels Diputats. Hem d'evitar que el desplegament normatiu i la interpretació que d'aquella es faci, sigui un límit a l'autonomia dels ajuntaments i que la seva aplicació no sigui restrictiva **per al** finançament de les inversions dels mateixos **sens perjudici d'una limitació lògica de les possibilitats d'endeutament.**

Fins que no disposem d'un millor sistema de finançament local, cal revisar i agilitzar els mecanismes de compensació per la pèrdua local de recaptació com a resultat de l'eliminació de l'IAE **per tal que una part substancial de la fiscalitat generada per l'activitat econòmica es quedi en el municipi on es troba radicada la empresa.**

Els consells comarcals han de poder participar, **sense ser en detriment dels ajuntaments,** com a ens locals en el repartiment dels ingressos que corresponen a la participació en els tributs de l'Estat. Altrament s'ha de garantir **que qualsevol ens local amb competències pròpies i/o delegades tingui garantit el seu finançament.**

Per últim, en relació a la comptabilitat i control pressupostari, cal una simplificació general i una modernització en els sistemes de gestió. Així mateix, també és imprescindible incrementar el **grau d'exigència en el retiment** de comptes a la Sindicatura, simplificar el procés i augmentar el grau de transparència en la divulgació de les dades econòmiques a la ciutadania.

4.3. Cap a un nou model de gestió municipal

El model d'administració pública tradicional es troba immers en un procés de transformació directament vinculat als canvis que es produeixen a la societat. Aquella administració que es basava en una actuació tecnocràtica i burocràtica,

compartimentada i amb escassa relació entre les diverses àrees que el composaven, preparada per oferir serveis a una societat homogènia, troba ara dificultats per oferir-los a una societat que ha evolucionat, que ha canviat, que és molt més plural.

La nova administració municipal, adaptada al nou model de gestió municipal que proposem, ha de tenir una estructura molt més dinàmica, àgil, flexible i adaptable **al tamany dels municipis i als temps actuals, que passa també per a la creació d'oficines municipals més properes al ciutadà.** Una administració que respongui a una gestió on la participació ciutadana i la transversalitat hi tinguin un paper fonamental, **i que s'hauria d'encaminar cap a una reducció de la burocràcia i l'agilització de tots els processos administratius en benefici del ciutadà.**

Des de Convergència proposem 4 eixos bàsics per definir el nou model de gestió municipal pel qual apostem: **gestió transversal** i integral, gestió mitjançant la planificació estratègica, la regeneració de l'espai urbà i una **més gran** utilització de les **Tecnologies de la Informació i la Comunicació** en tota la gestió municipal.

Polítiques transversals i integrals

Totes les polítiques que es planifiquin des dels ajuntaments han de complir dues premisses que avui són bàsiques per poder parlar d'ajuntaments al servei d'una comunitat plural: la integralitat i la transversalitat, **articulant figures que permetin la coordinació i aquesta transversalitat dels departaments.**

L'administració local ha anat evolucionant i ara ja no podem parlar de plans o actuacions que estiguin estancats en una sola àrea d'actuació. Les polítiques, per ser realment eficaces i respondre a les necessitats actuals, han d'estar planificades amb la idea que l'actuació o pla ha de donar resposta de forma integral a la necessitat plantejada i de forma transversal. Cada pla o actuació ha de tenir un òrgan referencial de coordinació, **i s'ha de fixar uns objectius, a**

més de disposar d'una valoració econòmica o "cost" i un esquema de seguiment i avaluació que el faci transparent i fàcilment comprensible pel ciutadà que n'haurà de rebre els serveis. La planificació, gestió i avaluació ha de realitzar-se des d'òrgans interdepartamentals on hi siguin presents totes les àrees dels ajuntaments que hi tinguin implicació. **Així mateix i en els casos en què sigui possible, s'ha de comptar des de l'inici del pla d'actuació amb la ciutadania, tant organitzada com no organitzada, instal·lant processos que afavoreixin la seva participació i implicació en el projecte, com a part afectada.** Els plans han d'ésser cada cop més horitzontals i menys verticals. Això requerirà en moltes ocasions una reestructuració de l'organització per poder treballar des de diferents àmbits en base a uns objectius comuns.

Planificació estratègica municipal

L'impacte de la globalització i l'**extensió en tot el territori de les** tecnologies de la informació i **de la comunicació** ens obliguen a pensar el territori des d'una òptica global. La política d'un ajuntament **ha d'estar feta i pensada per a les persones que hi ha al municipi, per millorar la seva qualitat de vida i la cohesió social**, i no pot acabar allà on acaba el seu terme municipal i tampoc **s'hi** val a separar la política urbanística, d'ocupació i ús del sòl, d'una banda, i de l'altra, polítiques sectorials en relació al transport, l'energia, els recursos naturals, etc..., sinó que calen solucions que passen, necessàriament per a noves formes d'organització territorial estratègiques.

De les estructures tradicionals, hem de passar a estructures articulades per xarxes de transport i comunicació que comparteixen escenaris socioeconòmics comuns. Aquesta nova manera de planificar el territori fa indispensable establir pactes territorials estratègics que puguin donar solucions globals a problemes locals que afecten tot el territori, però escapen a una administració pública concreta. **De la mateixa manera, determinades qüestions mediambientals requeriran idèntics pactes territorials estratègics.**

Cada municipi ha de fer una anàlisi prèvia exhaustiva del seu potencial, el seu entorn i escollir el o els camps estratègics en els quals ha d'apostar per progressar econòmicament. La diversitat municipal de Catalunya permet un ampli ventall de possibilitats estratègiques a desenvolupar per als nostres municipis.

Cal esforçar-se per impulsar una cultura de gestió estratègica en el govern municipal mitjançant l'elaboració de plans estratègics i sistemes de planificació i qualitat. Els governs locals han de tenir capacitat de lideratge perquè avui la complexitat i interdependència dels problemes exigeix que allò que es faci no només es faci eficaçment, sinó que cal encertar en l'aposta estratègica. **Serà necessari donar beneficis a aquells municipis que pateixin les externalitats negatives de tenir un servei a la seva localitat, però de la que en gaudeixen molts altres.**

Regeneració de l'espai urbà

A començaments dels anys 70 el nostre país va ser transformat per les conseqüències del final de la Guerra Civil, les onades immigratòries posteriors i l'aparició del fenomen del turisme i la segona residència. Poblacions que fins els anys 30 tot just havien començat a superar els límits dels seus centres històrics, amb la construcció dels primers eixamples, es van haver d'estendre i multiplicar per vàries vegades la superfície del seu territori ocupat.

Més tard, totes les administracions, amb la Generalitat al front, dedicaren molts esforços i recursos econòmics a refer i estructurar aquests teixits urbans, a "crear ciutat". I és evident que sense aquest esforç conjunt la imatge i la qualitat de l'espai urbà de Catalunya serien molt menys **valorades**.

A aquest fenomen s'hi va afegir la precarietat financera dels ajuntaments. Aquests, per manca de recursos van acceptar, quan no promoure, actuacions urbanístiques especulatives. Fenomen que s'ha accentuat darrerament i d'una manera especialment virulenta a l'entorn de la ciutat de Barcelona i la seva

àrea metropolitana, així com en determinats municipis costaners i **zones de muntanya**. El resultat d'això és una nova ocupació del territori i de densificació i redistribució d'usos que amenaça la continuïtat del procés de millora en el què ens trobàvem situats.

L'actual model urbanístic, **que s'aplica a determinades ciutats de Catalunya** no és sostenible, i no ho és per un error de concepció, és un urbanisme expansiu que va avançant més i més apropiant-se del territori, però no té en compte un fet elemental, el territori no és il·limitat, s'esgota, de fet ja s'està esgotant a molts municipis especialment de l'entorn metropolità de Barcelona. Hem d'anar doncs cap a un nou model urbanístic d'aprofitament, regeneració i millor gestió del sòl que ja tenim, centrant aquesta actuació especialment en els centres històrics i en els barris residencials construïts en les dècades d'arribada de la immigració dels anys 60, **excepte allà on sigui imprescindible la creació de nous sectors d'eixample**.

Els centres històrics van perdent població i pateixen un procés de degradació que obliga als ajuntaments a intervenir mitjançant Plans Especials de Reforma Interior (PERI). Alguns d'aquests instruments urbanístics parteixen d'un plantejament de reforma erroni, consistent en fer modificacions per donar noves formes i crear nous espais. Aquest enfocament, que prioritza la substitució dels edificis en detriment de la seva rehabilitació o restauració, porta a la substitució d'alguns elements que caracteritzen els barris antics per altres elements que els hi són aliens com, per exemple, blocs de pisos, places de nova creació i de grans dimensions que fan que la configuració formal pròpia d'un casc antic quedi desfigurada i perdi part de la seva idiosincràsia.

En perdre la configuració dels centres històrics estem perdent aquells espais simbòlics i imatges, **que constitueixen la nostra identitat patrimonial** i amb les quals ens identifiquem com a comunitat; aquells espais urbans on exercim de ciutadans i ens manifestem com a col·lectivitat.

Contribuir a què els centres històrics conservin la seva essència que els diferencia de la resta de barris residencials és una aposta estratègica de futur. En els moments actuals de globalització en què la tendència a la uniformització és cada vegada més forta i contínuament apareixen noves cadenes comercials, franquícies de comerços, restaurants, etc...tots idèntics en totes les ciutats de tots els països, és necessari conservar allò que ens fa diferents. **Per això cal potenciar el petit comerç especialitzat i de qualitat, facilitant assessorament, orientació i ajudes fiscals i els mercats setmanals com a espais neuràlgics de relacions personals que mantenen la personalitat de cada vila.**

Des de CDC **vetllarem perquè els agents no puguin transformar aquells espais que son la nostra identitat i no els puguin malmetre.** Les nostres ciutats històriques són el nostre patrimoni col·lectiu que, al igual que la nostra llengua, ens caracteritza i diferencia de la resta.

Pel que fa als barris residencials sorgits amb la immigració dels anys 60 cal una actuació per adaptar els edificis i posar-los al dia, **també amb l'eliminació de barreres arquitectòniques**, quan calgui, amb ajudes públiques, però cal també recuperar terrenys obsolets, enderrocar edificis degradats i crear nous espais per al lleure, la relació social o la reintroducció del verd. En molts casos simplement la reducció de la densitat originària, ajuda a millorar extraordinàriament la qualitat d'aquests barris.

A més, cal que s'hi construeixin equipaments i serveis, no només els més lligats a les necessitats locals, com aparcaments, centres docents, sanitaris o petit comerç: també equipaments **globals per a la ciutat. Determinant prèviament els nous centres de ciutat, entesos com a punts de concentració de serveis diferents del centre històric.**

Amb polítiques urbanístiques d'aquestes característiques, evitarem a més haver d'ocupar indiscriminadament nous territoris verges, mantenir més

concentrada la població, reduir la necessitat de desplaçaments de llarg recorregut, i per tant disminuir la congestió del trànsit i la pol·lució, aprofitar d'una manera més eficient les xarxes de serveis existents, d'abastament d'aigua, clavegueram, subministrament elèctric **o de telecomunicació** que no hauran de ser tan extenses, contribuirem a estabilitzar el mercat immobiliari i la gent no es veurà tan afectada per les oscil·lacions dels preus del habitatges de segona mà.

Des d'una perspectiva més social és imprescindible actuar sota aquests criteris, per evitar la concentració de nous residents en els sectors que puguin esdevenir marginals, perquè aquesta simbiosi, teixit marginal i degradat i immigració incontrolada genera sempre una espiral degenerativa, que afecta les condicions de dignitat de vida i de possibilitats d'integració d'aquests nous veïns.

Els responsables municipals i de totes les administracions públiques que tenen competències han de fer el gran esforç d'entendre que l'urbanisme, en lloc de ser aquella política, la gestió de la qual permet generar recursos per executar altres programes de govern, ha de ser en sí mateixa una acció de govern que consumeix pressupostos públics, però que ajuda a evitar i a resoldre molts problemes de convivència i de relació, **fet** que és essencial per **tal** que els nostres conciutadans gaudeixin **d'una** qualitat de vida **elevada**.

Les tecnologies de la informació i de la comunicació al servei del ciutadà

Una administració propera als ciutadans s'ha de caracteritzar per una total transparència en la gestió, una simplificació de tràmits i un augment de la participació ciutadana que es fonamenti, en part, en la utilització de les tecnologies.

És bàsic per al desenvolupament del municipi disposar de les infraestructures i els serveis necessaris que facilitin i garanteixin l'accés de tota la ciutadania a la societat de la informació. És necessari invertir recursos en serveis i en formació

respecte les noves tecnologies **de la informació i la comunicació**, per evitar una fractura digital pel que fa a determinats sectors de la població.

També s'ha de fer un esforç important per crear una indústria potent de les TIC's mirant de fomentar empreses operadores tant d'infraestructures com de serveis i continguts.

En aquest sentit, més enllà de facilitar a la ciutadania l'accés a **les tecnologies de la informació i la comunicació**, cal dotar la gestió municipal de **les eines adequades per aproximar els serveis als ciutadans** i agilitzar l'administració local.

Cal impulsar els webs municipals on es disposi de tota la informació d'interès públic, on es creïn canals de comunicació directa amb els responsables polítics i on es consideri la creació de "finestretes electròniques" per realitzar via internet les gestions municipals oportunes, així com impulsar els punts públics d'accés a internet i els telecentres d'accés lliure que permetin fer l'aprenentatge en l'ús de les noves tecnologies com a formació digital bàsica per a la ciutadania.

Els municipis també han de prendre consciència del seu paper en el desenvolupament de les xarxes de les tecnologies de la informació i de la comunicació. Per això, cal que incorporin, en ocasió d'actuacions en via pública, les canalitzacions específiques per a l'ús d'aquestes xarxes, de forma que siguin obertes a les diferents operadores. Així mateix, han de preveure, en ocasió de la urbanització de nous polígons, les reserves de sol necessàries per a la instal·lació de centres emissors de telecomunicació via ràdio (telefonía mòbil, accés a les xarxes de dades i radiodifusió).

4.4. Aprofundiment de la democràcia local: noves formes de participació ciutadana

Si bé hi ha hagut intents i bons exemples de canvi i obertura a l'administració municipal, en molts aspectes seguim instal·lats en un model d'administració local encara excessivament tancada i **que arrossega vicis del passat.**

Tanmateix, la ciutadania també s'ha fet còmoda i, en bona part, únicament tendeix a preocupar-se de la política municipal quan es produeixen dos factors concrets: l'un, quan s'inicia un nou procés electoral; l'altre, quan determinades decisions dels gestors municipals afecten directament als interessos directes dels veïns.

Alhora, cal destacar, també, que encara hi ha molta gent que sent una certa temor quan han de tractar amb els regidors/regidores, o quan han de posar en coneixement dels governants aquells punts en els quals estan en desacord, i tot plegat, fa que refusin el tracte directe amb l'administració local i, en moltes ocasions, deleguin en altres representants, com ara associacions veïnals, ex polítics, ONG, i d'altres.

Sigui com sigui, la responsabilitat de que tot això canviï; de donar un gir radical en aquesta qüestió; d'aconseguir una veritable participació ciutadana en el desenvolupament municipal, activa i sincera, sense manipulacions, és, evidentment, dels gestors polítics de les ciutats, alhora que també, de les mateixes formacions polítiques.

L'administració municipal ha d'iniciar una transformació dirigida a l'externalització i la difusió participativa de la pròpia gestió local; ha d'obrir i facilitar les comunicacions (recíproques) entre gestors i ciutadania; ha de ser l'element d'enriquiment en els debats públics; ha d'apropar els problemes i les contingències puntuals al coneixement comú de la ciutadania; ha de ser capaç d'establir vincles entre participació pública i gestió política; i, al mateix temps, a d'actuar com a moderadora dels debats, i no tan sols com a part activa i/o opositora en els mateixos.

Els ciutadans i ciutadanes perceben en part, encara, l'administració com quelcom distant, aliè i no propi, amb la idea d'un govern local que cal escollir, però no involucrar-s'hi, **no sentint-se partícip del mateix** i després oblidar-se fins a les properes eleccions al cap de 4 anys.

Al món local **cal continuar una transformació valenta** per encetar una transformació de l'administració municipal. Entre tots, polítics i ciutadans, hem de construir una administració molt més oberta, que comparteixi la gestió amb els veïns i veïnes, que aprofiti la riquesa que aquests poden aportar no només a través de coneixements, sinó mitjançant la col·laboració activa en el govern municipal. Hem de fomentar la ciutadania activa.

Hem de passar de la democràcia representativa, on els ciutadans i ciutadanes escullen els seus representants i aquests no fan un esforç suficient per a consultar-los fins els propers 4 anys, i avançar cap una democràcia més participativa, on als ciutadans no només són convidats a votar, sinó que són consultats i participen en el procés de decisió de les polítiques públiques.

Noves formes de participació ciutadana

Són moltes les formes i mecanismes de participació ciutadana que es poden emprar en un procés de debat o de decisió al món de la política municipal. En qualsevol cas, no podran portar-se a terme sense una clara voluntat política d'arribar als objectius esmentats. Mecanismes de participació creats i implementats sense una voluntat política real portaran a la frustració de la població i generaran una dificultat afegida per aplicar noves experiències. És molt important, per tant, la implicació, no només de la població lògicament, sinó especialment dels dirigents polítics en els processos de participació, participant-hi, generant expectativa i deixant el marge corresponent del procés de decisió els resultats que se'n derivin dels processos de participació.

Són moltes les fórmules de participació que s'han anat generant en el món municipal, especialment fórmules col·lectives com grups de treball o la creació de comissions específiques per tractar temes concrets, amb els Nuclis d'Intervenció Participativa (NIP) com a experiències més novedoses. **Per tot plegat és important valorar les possibilitats de crear regidores de participació ciutadana per gestionar tots aquests processos.**

A Convergència apostem per seguir innovant en els mètodes a la recerca dels millors resultats, per aquest motiu apostem per posar en pràctica als nostres municipis experiències, com consultes ciutadanes, **referèndums, i també cal tenir en compte la implementació de sistemes que motivin la participació** i que ens permetin aprofundir en aquesta necessària regeneració que s'ha de produir al món local.

En aquest sentit, i per tal d'incrementar la participació ciutadana es crearan Consells de Participació Territorial. Aquests estaran integrats per veïns escollits aleatòriament entre la població, entitats i associacions representatives del món cultural i associatiu, l'alcalde/alcaldeessa i regidors/regidores.

Aquests Consells estan facultats per tractar, en aquells afers que l'ajuntament sotmeti o delegui en el seu àmbit local d'actuació -barri, municipi, districte o ciutat-

El Ple de l'Ajuntament mitjançant un acord de majoria absoluta dels seus membres acordarà quines seran les seves atribucions, funcions, modificació i extinció del Consell.

4.5. Més reconeixement i garanties pels càrrecs electes

Cal reiterar sempre i en tot moment l'ineludible compromís ètic i moral de totes aquelles persones que en un moment o altre són representants elegits democràticament. El conjunt de càrrecs representatius i de govern

han de ser exercits des d'una ferma vocació de servei, essent aquest un requeriment imperatiu per part de Convergència.

L'esperit de servei al país que inspira les polítiques de CDC, s'ha traslladat des de sempre a totes i tots aquells que d'una manera o altra s'hi ha vinculat. Per això, cal reiterar ara i sempre el requeriment d'un comportament polític èticament exemplar de totes les persones que formen el nostre partit. Els temps actuals també demanen pensar en una activitat política més professionalitzada per cohesionar l'acció política i millorar l'eficàcia en la gestió.

El treball i el compromís dels càrrecs electes ha de comportar el seu reconeixement i les garanties socials que els corresponen. Cal doncs, que tots aquells càrrecs electes municipals que hagin exercit la seva tasca amb professionalitat, dedicació i hagin cotitzat a la seguretat social com qualsevol altre treballador tinguin també els mateixos drets i cobertura social a la què tenen dret tots els treballadors. De la mateixa manera, és necessari que tots els càrrecs electes tinguin la cobertura legal necessària per fer front a les responsabilitats que jurídicament siguin conseqüència de l'exercici del seu càrrec, així com la cobertura per enfermetat o per accidents.

Des de CDC impulsarem la creació d'un fons de garantia social nodrit amb aportacions dels mateixos electes i controlat pel Parlament.

Amb l'objectiu d'aconseguir aquest reconeixement i garantir-ne els seus drets caldrà regular aquestes qüestions per llei del Parlament de Catalunya, amb consens polític, per eradicar d'una vegada la seva politització.

5. INFRAESTRUCTURES, XARXES TERRITORIALS I ECONOMIA DEL
CONEIXEMENT

El conjunt **de les infraestructures** que donen servei als ciutadans de Catalunya, per facilitar la nostra mobilitat, la dels que ens visiten i la dels béns i productes que utilitzem, han d'estar dissenyats, configurats, executats, mantinguts i operats, **no només sota criteris de cohesió territorial, de maximització de les oportunitats d'interconnexió i de desenvolupament, sinó també d'harmonització en l'entorn que s'integri i de respecte al territori.**

També s'han de considerar com a valors inherents a totes les infraestructures la seva sostenibilitat, la seva seguretat i l'accessibilitat per a tots els usuaris.

D'altra banda, hem d'aconseguir, mitjançant la introducció de fórmules de gestió i explotació més eficients i amb independència de qui sigui el titular de cada element o servei, rendibilitzar socialment els actius infraestructurals de què ja disposem; les particularitats de l'organització administrativa actual no poden fer perdre competitivitat a les nostres xarxes de transport i comunicacions. Catalunya ha de ser una Nació ben estructurada i comunicada, internament i amb la resta del món, ens cal la capacitat per organitzar de la millor manera possible els instruments que ens facilitin aquestes relacions.

5.1. Territori en xarxa i model de País

El país necessita continuar l'esforç de vertebració infraestructural dut a terme al llarg dels darrers 25 anys **respectant en tot moment el medi i l'entorn**. Els grans eixos viaris, el Transversal, el del Llobregat, el de l'Ebre, ens han servit per acostar-nos els uns als altres i apaivagar les diferències, de tot ordre, que existien a Catalunya **des de** finals dels anys '70.

El sistema ferroviari i els sistemes de ports i aeroports, així com els seus accessos, ens han de permetre fer funcionar aquest país d'una manera integrada i cohesionada, sense que el fet de residir o treballar en un punt o altre del territori hagi de suposar cap penalització, ni que es generin colls d'ampolla al desenvolupament, personal o col·lectiu, per manca d'infraestructures adequades. **Cal afavorir la intermodalitat entre els diferents sistemes de transport per fer que la xarxa arribi a tot el país de la manera més eficient possible.**

Aquestes infraestructures les necessitem per poder estar més a prop els uns dels altres i de tots dels serveis assistencials, educatius o de lleure, de què tenim dret a gaudir, per disposar de **més** oportunitats per crear riquesa, per estar més ben situats en relació a la resta del món, per ser més competitius i, **entre altres coses**, per generar una millor qualitat de vida, **tot preservant un model d'infraestructures sostenible, equitatiu en tot el territori, i que generi el mínim impacte ambiental possible.**

Fem una aposta decidida perquè les infraestructures ferroviàries, de ports i aeroports siguin gestionades des de Catalunya, amb el convenciment que l'apropament dels òrgans de gestió i de decisió han de fer possible l'optimització d'aquests serveis.

D'altra banda també fem una manifestació ferma per tornar l'equilibri en relació a les autopistes de peatge, fent tot el possible perquè Catalunya s'acosti a la mitjana estatal en relació entre les lliures (autovies) i les de peatge. Hem de reivindicar més inversions de l'Estat a Catalunya.

5.1.1.Catalunya intercontinental

En un món globalitzat, una nació com Catalunya, que basa el seu potencial en la capacitat de crear intercanvi econòmic i empresarial, necessita inexcusablement eines de comunicació eficients, àgils, adaptables, no sotmeses a centres de decisió llunyans i que, per desconeixement o manca de

sensibilitat, quan no simplement per voluntat d'impedir el progrés, no impulsen els canvis i les millores que ens calen per mantenir i incrementar el nostre potencial de relació.

Catalunya necessita un sistema aeroportuari autònom, el necessita per poder negociar, en un sector aeronàutic molt dinàmic i competitiu, amb les diferents companyies aèries, l'oferta de vols i de destins que més s'adigui, en cada moment, amb les necessitats dels nostres empresaris, dels nostres operadors turístics i dels nostres conciutadans.

CDC vol un model diferent de gestió de les infraestructures, **no** per controlar-les, **ni** per reduir el poder d'una Administració en favor d'una altra, sinó que el defensem com a garantia de capacitat de decisió i autonomia real en la configuració d'una oferta global **d'interconnexió** amb aquells punts del Planeta que els catalans, no altres, considerem d'interès, **per això reclamem un aeroport digne amb vols internacionals, que respongui a les necessitats d'un país capdavanter en turisme i comerç internacional, com és el nostre. Ja que som nosaltres els que realment coneixem les mancances existents i els punts d'interconnexió que més interessin al nostre país, no podem consentir que siguin altres amb un punt de vista centralista els que decideixin per nosaltres.**

5.1.2.Catalunya comunitària

Així com els models de gestió portuària i aeroportuària defineixen la nostra relació amb els llocs mes allunyats, la relació amb la resta d'Europa l'exemplifica el projecte del TGV i l'ample de via ferroviària internacional.

El caràcter europeista del nostre Partit és un dels seus signes d'identitat; quan poca gent a Espanya parlava d'una Europa Unida, nosaltres ja defensàvem la plena integració i la importància d'una Comunitat Europea que ens aplegués, a

tots els ciutadans i ciutadanes que compartim el mateix model de convivència.

Per sentir-nos propers a Europa ens calien unes bones comunicacions i per això des del Govern de la Generalitat vàrem elaborar i impulsar projectes amb aquesta finalitat que, com ja es conegut, no varen ser acceptats pel Govern Central i han comportat un greuge històric que cal corregir.

Ens cal una xarxa que connecti bé **tot el territori català**, amb estacions ben situades, relligades amb els altres **mitjans** de transport, portuari i ferroviari, però també el transport intern, **de rodalies**, de caire regional i metropolitana, amb bons accessos, serveis complementaris, **i amb freqüència adaptada a les necessitats dels usuaris**, amb un traçat mediambientalment **correcte** i paisatgísticament respectuós, ben inserit en els nuclis urbans, correctament dimensionat, tant pel que fa a les estacions i instal·lacions de manteniment i servei, com al nombre de vies.

Els catalans volem veure una xarxa de transports que ens uneixi amb Europa executada correctament amb un servei de qualitat. Però perquè aquesta xarxa ens connecti bé a Europa i ens sigui d'utilitat, cal novament un canvi conceptual en el model de gestió a aplicar. Hem de poder decidir des de Catalunya quins fluxos horaris s'han d'utilitzar, quins serveis, amb quines freqüències, **destinacions** i quines connexions.

5.1.3.Catalunya mediterrània

Catalunya tot i ocupar una posició de centralitat mediterrània, sovint som considerats una terra de pas, ròtula de connexió entre el **País Valencià**, les costes del Golf de Lleó i els principals arxipèlags de la Mediterrània Occidental. Aquest és un actiu estratègic, d'ordre social, cultural, comercial, que hem d'aprofitar **i no podem deixar perdre.**

Cal consolidar un “lobby” d’actuació conjunta, **per tota la regió europea**, en el camp de les xarxes de comunicacions: sistemes portuaris i aeroportuaris preferentment interconnectats, és a dir, amb serveis d’alta freqüència i a preus competitius; una malla viària de característiques homogènies, que no pateixi els efectes dels colls d’ampolla, siguin controls transfronterers, peatges, accidents orogràfics o barreres administratives i de titularitat de les vies.

En aquest moment històric de consolidació d’una nova Europa, hem de ser exemple d’euroregió que sap crear **sinèrgies** i podem aprofitar conjuntures favorables per al nostre creixement, reconeixement internacional i benestar ciutadà, **per tot això, hem de poder comptar amb delegacions catalanes als països de l’Arc Mediterrani.**

5.2.Territori plenament intercomunicat

No serveix de gaire disposar de molt bones comunicacions amb la resta del món si no tenim ben resolts els problemes interns. La Catalunya hipercomunicada, o sigui plenament connectada, és el nostre objectiu. Ara per ara, ens cal actuar decididament en dos sectors que no han pogut ser suficientment atesos en aquests anys. S’han fet grans esforços en la millora de les nostres infraestructures, però per manca d’un finançament adequat, no hem pogut intervenir arreu i **amb** tots els **mitjans**. Aquests dos àmbits d’intervenció preferent per als propers anys són: la millora de les xarxes de transport públic, tant de caràcter estrictament urbà com metropolitana, interurbà i regional, i la revisió de les actuacions en matèria de vialitat, sota criteris de màxima seguretat per l’usuari i plena integració mediambiental i paisatgística.

5.2.1.Xarxa viària

Com s’ha dit, durant anys els esforços de CDC al front del Govern de Catalunya s’han hagut de centrar en la superació de dèficits històrics de manca de vies bàsiques per a la generació d’una mobilitat equilibrada **així com també del manteniment de les xarxes ja existents.**

Superada aquesta fase, el que hem de fer en els propers anys és revisar i ajustar l'escenari construït; en determinats llocs, incrementant la capacitat de les vies existents, mitjançant desdoblaments o nous traçats puntuals, **arranjant vies locals i comarcals** en altres, eliminant punts negres i colls d'ampolla, a través de variants i millores en les connexions entre vies. D'una manera més extensiva, executant programes específics **de dotació de la xarxa d'una senyalització eficaç** i de millores puntuals per reduir l'accidentalitat, que ha de ser una de les nostres màximes prioritats.

Però d'altra banda, hem de contemplar també les infraestructures viàries com elements construïts, que han d'encaixar de manera harmònica en un territori d'una gran fragilitat i amb valors **mediambientals** que volem respectar i potenciar. Per descomptat que, amb les iniciatives legislatives i de gestió pública impulsades pels governs de CDC a la Generalitat, capdavanteres a **l'estat**, les noves actuacions ja responen majoritàriament en aquests criteris de disseny i construcció, però la xarxa viària actual és la suma d'intervencions fetes al llarg del temps i en molts casos sense que es tinguessin en compte consideracions d'aquest tipus, fins i tot en períodes recents la pròpia administració central ha estat poc disposada a atendre reclamacions sobre millores de caràcter mediambiental. Per aquestes raons es fa imprescindible que, a banda de les intervencions aparellades a qualsevol projecte de millora d'una carretera, es creï, per part de cada administració competent, un programa marc d'elaboració i implementació de projectes d'adequació mediambiental, que abasti totes aquelles vies que en el seu dia no varen disposar de mesures correctores d'aquest tipus **amb el consens de les administracions locals**.

Aquesta nova sensibilitat en relació als diferents aspectes de la xarxa viària s'ha de concretar en una àmplia revisió del Pla de Carreteres i en la dotació de pressupostos **més elevats per** a les administracions competents.

A banda dels aspectes d'inversió física, és imprescindible també acabar amb l'actual situació de conflicte institucional, pel que fa a la gestió de les carreteres que travessen el nostre territori. Ens cal un acord polític que situï d'una vegada sota l'autoritat de la Generalitat tota la xarxa existent, sigui estatal, autonòmica o local, i que delegui en aquesta l'execució dels nous projectes. En matèria de carreteres també necessitem l'administració única, **atès que** és la manera de fer més eficients els recursos de què disposem. Aquesta gestió unificada de les carreteres ens ha de permetre també plantejar alternatives coherents a l'actual política de concessions i peatges. **Finalment, la possible implantació de recàrrecs sobre l'impost de vehicles a motor o sobre els combustibles, s'ha de contemplar com una font de finançament per a la millora i ampliació de la xarxa viària i de transports actual i per a l'aplicació de mesures selectives en la regulació dels peatges.**

5.2.2.Xarxa Ferroviària

El pas de la nova infraestructura ferroviària d'ample internacional per Catalunya, ens ha de servir per remodelar substancialment l'actual oferta de serveis regionals i suburbans metropolitans.

Des d'un punt de vista estrictament infraestructural, la construcció de la nova via obliga a desplaçar i transformar elements de la xarxa actual d'ample ibèric, i cal aprofitar la circumstància per **actualitzar** les infraestructures existents, i **ampliar possibles de noves**, perquè **han de realitzar** una funció cabdal en el repartiment de la mobilitat en transport públic.

Des d'un punt de vista operatiu, quan els trens regionals es derivin cap a la xarxa d'ample internacional podrem incrementar l'oferta de serveis metropolitans a la xarxa històrica, que haurà de ser acondicionada per aquesta nova **situació**. La major capacitat de transport **de mercaderies i persones** ha de ser aprofitada per incrementar freqüències de pas i **adaptacions als horaris laborals i acadèmics**, qualitat del servei i, en conseqüència, per intentar captar nova demanda.

És evident que una nova gestió de les xarxes de transport ferroviari a Catalunya serà possible quan fem efectiu el traspàs de competències a la Generalitat, tal i com està recollit a l'Estatut, dels serveis interns i dels serveis regionals amb inici i final dins el territori de Catalunya, així com de totes les infraestructures dedicades exclusivament en aquests serveis. Totes aquestes línies hauran de ser gestionades exclusivament des de Catalunya.

Aquest fet ha de permetre també atendre la reivindicació històrica de les terres de l'Alt Pirineu de no quedar despenjades de les xarxes de ferrocarril; així s'ha de plantejar l'actualització i millora de les vies Barcelona - Puigcerdà i la seva extensió fins La Seu d'Urgell i Andorra i de Lleida - La Pobla de Segur i la seva extensió, com a mínim, fins a Sort.

És necessari també **fer** un gran esforç de millora de la qualitat dels serveis ferroviaris. El nivell al qual el Govern de la Generalitat ha situat l'oferta de serveis donada per Ferrocarrils de la Generalitat ha de ser l'objectiu al què s'han de situar les altres companyies, inclosa la del Metro de Barcelona.

En un aspecte en el que cal endegar un pla integral d'actuació és el de la seguretat en les instal·lacions ferroviàries. Seguretat **per als usuaris, i per als treballadors**. Seguretat en la utilització del mode de transport, però també front als actes incívics, vandàlics i delictius, que a voltes es produeixen en aquest món particular que són les xarxes de transport.

Finalment, i amb l'autoritat que dona l'haver estat impulsors d'un gran nombre de mesures de millora de l'accessibilitat, hem d'exigir als responsables de totes les administracions que, inexcusablement, compleixin els terminis fixats a la Llei per tal de cloure correctament el procés d'adaptació de totes les estacions i trens, per **tal** que siguin accessibles a les persones amb **discapacitats**.

5.2.3. Transport Urbà i Metropolità

En l'àrea de la Regió Metropolitana de Barcelona cal **executar totes les determinacions del Pla Director d'Infraestructures 2010**. Aquest document va ser objecte d'un llarg procés de redacció, tramitació i negociació institucional, i per tant ha de ser respectat al màxim, per tal de preservar els acords assolits de les contingències del cicle electoral, ja que qualsevol modificació del PDI que no hagi estat àmpliament consensuada pot generar una gran conflictivitat.

El PDI és necessari perquè el **grau de congestió viària a què s'ha arribat en moltes de les ciutats situades a la conurbació de Barcelona**, a causa, en bona mesura de la mala planificació urbanística i la tolerància, quan no inducció, de la densificació urbana i de la implantació indiscriminada d'usos sobre el territori, difícilment pot ser reduït mitjançant l'ampliació de la capacitat de la xarxa viària existent. I en qualsevol cas, volem evitar l'impacte mediambiental de mesures d'aquest tipus, que sempre generen més contaminació acústica, llumínica i de l'aire. No podem permetre que s'incrementi la situació actual.

El transport públic és **una eina al servei** dels nostres conciutadans, però és l'**alternativa** que CDC considera **prioritària** per fer més habitables els nostres municipis i per corregir els efectes nocius de les polítiques urbanístiques impulsades els últims anys pels alcaldes metropolitans. Cal millorar i potenciar el servei de transport urbà i metropolità, en tot el territori amb la voluntat de respondre a les noves formes de vida de treballar i viure a municipis diferents. Aquesta nova realitat ens obliga a promoure un servei de transport públic que doni servei les 24 hores del dia, amb formules adequades que ho permetin.

Cal fer menció també a la necessitat de coordinar adequadament els serveis prestats pels diferents mitjans de transport. Darrerament sembla que, en l'àmbit metropolità, l'únic mitjà de transport eficient sigui el Metro. Aquesta valoració, subjectiva, alimentada per debats polítics de poca volada, està fent molt mal al

sistema, en termes de qualitat i d'increments de costos futurs. **Tot i aquesta valoració cal mantenir la línia iniciada en la millora i ampliació de la xarxa de metro.**

Hem de ser capaços de convèncer els nostres conciutadans que, per cada tipus de desplaçament, de territori o, fins i tot, d'usuari, pot haver-hi un mode de transport **més convenient, i que utilitzar modes d'excessiva capacitat o prestacions, a banda dels sobre costos d'inversió que genera, provoca l'increment dels dèficits d'explotació, que, en un sistema de tarifa subvencionada, com ho ha de ser per la seva component social, acaben suposant o més despesa pública, cosa que vol dir menor capacitat per atendre altres necessitats, o l'increment excessiu dels preus del transport públic.**

Quan CDC ha estat responsable del transport públic, a l'àrea de Barcelona, s'ha creat l'instrument imprescindible, l'Autoritat del Transport Metropolità, i s'ha impulsat l'aplicació d'un sistema tarifari integrat, que despenalitzava absolutament qualsevol tipus de combinació de mitjans. El que cal ara és fer extensiu aquest model al conjunt de Catalunya, crear Autoritats Territorials de la Mobilitat, que operin de manera coordinada, i generalitzar els avantatges del bitllet únic, així com aplicar un règim tarifari integrat també a tots els títols socials, per a jubilats i pensionistes, **joves estudiants, aturats que busquen feina i altres col·lectius amb necessitats, independentment del lloc on es visqui.**

Hem de suprimir el recàrrec del transport metropolità, que és un recàrrec que no dona el servei a canvi de la prestació econòmica que es paga. Un altre sistema de finançament sense carregar més impostos als ciutadans.

5.2.4. Ports

Les ampliacions dels Ports de Barcelona i Tarragona segueixen les línies marcades pels seus Plans Estratègics i en aquest sector el que **més convé és**, fonamentalment, tenir capacitat per impulsar i executar les obres programades.

La millora d'ambdós ports se situa ja en un camí de no retorn. Per dificultats que apareguin, la vitalitat de la comunitat portuària és tanta que es pot considerar garantida la transformació i ampliació de capacitat d'ambdós.

Ara bé, haurem de continuar vetllant perquè no s'imposin noves visions centralistes i uniformadores, que sota un pretès interès general, acaben beneficiant aquells projectes que en cada moment convenen al poder instal·lat a Madrid i que, malauradament, mai coincideixen amb els interessos de Catalunya.

Aquesta autonomia l'hem de conquerir, tant per a la capacitat de decisió sobre les inversions a executar i al finançament públic o privat a aplicar-hi, amb especial referència als fons estructurals europeus, com sobre totes les polítiques relacionades amb l'activitat portuària, tant pel que fa als models de gestió i explotació de les instal·lacions i serveis, com a les polítiques tarifàries i de preus públics, o a la difusió internacional de les nostres potencialitats i a la capacitat d'atreure nous mercats, que vulguin utilitzar Catalunya com a plataforma logística per a la seva activitat a Europa.

Per a la resta d'instal·lacions portuàries del nostre litoral, comercials, pesqueres o de lleure, caldrà estar amatent a les transformacions que aquestes generin, amb l'objectiu de minimitzar els seus efectes sobre l'entorn, però sense impedir la consolidació d'una oferta de serveis a la navegació, que ha de ser exemplar, tant en termes de seguretat al navegant, com d'altres condicionants als qui decideixin, per motius laborals o d'oci, confiar en els equipaments del litoral català.

No es pot construir un model de serveis al turisme de qualitat, sigui intern o estranger, sense bases nàutiques ben construïdes, gestionades i comunicades. I tampoc es pot mantenir una flota pesquera **de la qualitat** de la catalana sense les instal·lacions que els professionals del mar es mereixen. **Cal, per tant,**

limitar la construcció de noves instal·lacions fins que les actuals no compleixin les condicions abans esmentades.

L'esforç fet en la creació i ampliació de funcions, infraestructures i activitats de l'ens Ports de la Generalitat de cap manera podem deixar que sigui malmès. Caldrà ser capaços de fer els esforços necessaris per conciliar el respecte mediambiental, que requereix i reclama el valuós patrimoni paisatgístic del nostre litoral, amb l'actualització, modernització i millora de les instal·lacions.

5.2.5.Aeroports

En el sector aeroportuari la transformació ha de ser forçosament molt més radical i ha de girar entorn a l'increment de capacitat de gestió autònoma **privada o per part d'institucions (com a altres països de la UE)** de cada instal·lació. Quan finalment l'administració central reconegui les competències específiques que la Generalitat ha de tenir, haurem d'estar preparats per ser molt bel·ligerants a l'hora de consolidar el caràcter innovador i de cerca de l'eficiència que ha d'envoltar la seva feina, que s'ha de plasmar bàsicament en aconseguir fer treballar en xarxa, com a un únic sistema aeroportuari, els actuals tres aeroports de Barcelona, Girona i Reus, **amb les ampliacions que calgui, una comunicació fèrria viària òptima entre aquests tres punts. Necessitem de manera urgent potenciar l'aeroport de Barcelona perquè aquest tingui la possibilitat d'oferir vols trans-oceànics, i per tant evitar la dependència amb l'aeroport de Madrid.**

Si podem incrementar l'oferta de vols, guanyar quota en el subsector del transport de mercaderies d'alt valor afegit, donar serveis de terra, a preus competitiu, a les principals companyies d'aviació, crear una oferta de llocs de treball d'elevat nivell de formació, en connexió amb les nostres universitats, **de manera que en el seu conjunt disposem de potents serveis fora pistes**, relligar adequadament els diferents sistemes de transport col·lectiu, perquè la gestió de la mobilitat global dels usuaris sigui molt eficient, etc... acabarem

aconseguint crear un sistema aeroportuari que sigui referent mundial i que aparegui com un dels símbols de la qualitat del nostre país.

La resta d'instal·lacions aeronàutiques existents a Catalunya, han de jugar també un paper important, a la seva escala. Per tenir un país ben cobert de serveis a tot el territori, ens cal disposar d'una xarxa d'instal·lacions de **segona categoria**, aeròdroms i heliports, que atenguin la demanda de trasllats locals, de serveis d'empresa, de desplaçaments turístics, d'oci o d'aviació esportiva i, sobretot, que permeti la resolució dels desplaçaments per motiu d'emergències, especialment les sanitàries.

5.2.6. Xarxes de subministrament energètic i d'abastament d'aigua

Per continuar construint un gran país, amb identitat i potencialitat de futur, s'ha de garantir la suficiència dels recursos energètics i també la diversitat de les **fonts** d'aprovisionament.

Cal una millor coordinació entre les empreses elèctriques per a l'optimització i integració de les noves xarxes elèctriques en l'entorn més immediat.

Fins ara Catalunya no ha pogut decidir quines fonts energètiques volia utilitzar, com podíem generar potència suficient per atendre les nostres necessitats presents i futures, ni quines podien ser les mesures correctores a aplicar, en el cas d'optar per unes o altres tecnologies.

Aquesta dependència està condicionant en gran mesura tota la nostra activitat industrial i econòmica. Les grans empreses del sector energètic d'arrel catalana o han perdut la seva inicial autonomia de decisió o, quan han volgut apostar pel creixement i l'ampliació de mercats, s'han vist obstaculitzades per decisions, de caràcter eminentment polític, de regulació de mercat. Aquest escenari ha de canviar radicalment i el Govern central ha de revisar, en favor de Catalunya, la seva tradicional manera d'actuar en aquest camp.

Ens cal poder utilitzar i potenciar, al mateix temps, energies renovables, com la eòlica, **la solar** i la hidràulica, **ajustant progressivament la producció d'energies no renovables com la tèrmica, nuclear i altres de combustible fòssil, en funció de les necessitats futures i de l'increment de generació d'energies renovables tot respectant els compromisos de Kyoto.** Hem de poder rebre subministres de gas de diferents procedències, sense ser esclaus d'acords d'ordre polític i el mateix hauria de succeir amb els hidrocarburs. La liberalització de la contractació de subministres ha de ser efectiva i el consumidor final, sigui industrial o domèstic, n'ha de percebre els avantatges, de qualitat de servei i de preu. **Tot això tenint sempre molt en compte el respecte al medi ambient.**

És necessari revisar en profunditat tota l'aplicació dels plans estatals d'energia, dels mecanismes de regulació de la producció, adquisició i subministrament de combustibles i productes energètics, i de les institucions públiques que tenen competències en aquests afers, així disposarem de garanties suficients de disponibilitat energètica per al nostre desenvolupament futur. Aquest es pot convertir en els propers anys en un dels grans factors que limiti la nostra evolució com a país.

I una situació semblant es pot produir pel que fa a les disponibilitats de recursos hídrics.

CDC aposta per una utilització racional i sostenible de l'aigua, el que ha d'estar basat en una política d'estimulació de l'estalvi d'aigua i de màxima exigència i rigor en el control dels aprofitaments i del manteniment dels cabals ecològics en els rius per tal de preservar els aqüífers. Això també significa prioritzar les inversions per a la millora en el sanejament de les aigües residuals, realitzar un control molt rigorós dels abocaments d'aigües residuals al medi i potenciar la reutilització de l'aigua. Tot això ens ha de portar a la millora de les condicions ecològiques dels rius i en

conseqüència a la millora dels aqüífers i a no comprometre els posteriors usos de l'aigua. Un partit profundament nacionalista no pot defensar un posicionament diferent en aquest àmbit.

Ara bé, dit això, també reclamem l'execució de totes les inversions necessàries per disposar, també en l'aspecte hídric, de suficiència de recursos, per a demandes futures, i de diversitat de fons d'aprovisionament, que no ens facin excessivament dependents de circumstàncies climàtiques o geopolítiques conjunturals.

D'acord amb els nostres estudis defensem que s'endegui el projecte de transvasament d'aigua del Roine, tal com hem defensat reiteradament davant del govern de l'estat.

5.2.7.TIC i infraestructures de telecomunicacions

El nostre país té com a **un dels motors econòmics** la regió metropolitana de Barcelona, però alhora és molt més. Volem que totes les comarques i **municipis** de Catalunya tinguin futur i sectors d'activitat propis que generin creixement econòmic i benestar. **Com hem exposat, el nostre país té encara la necessitat de millorar les xarxes tradicionals de comunicacions (carreteres, ferrocarrils, ports, aeroports, etc.-).** Per això la nostra política dóna gran importància a la construcció d'una xarxa desenvolupada de comunicacions de persones i béns i de telecomunicacions que afavoreixi tot tipus de mobilitat i intercanvis, **perquè sens dubte, les xarxes per excel·lència del segle XXI, les que van associades a l'economia del coneixement i a la societat de la informació, són les xarxes de telecomunicació.**

Els eixos transversals de la nostra proposta política, que des de sempre són la cohesió social i l'equilibri territorial, tenen també una repercussió social quan s'analitza quin és el desplegament de les xarxes de

telecomunicacions que Catalunya necessita per afrontar amb èxit els reptes més immediats i els futurs. L'accés a les infraestructures de tecnologia i coneixement comporta un risc de provocar una nova fractura del territori si la xarxa no es desenvolupa correctament. No podem permetre que àmplies zones del país, pel fet de no ser densament poblades, o col·lectius socials, per no disposar de l'adequada formació de base o dels recursos econòmics suficients, quedin marginats de les xarxes d'informació i comunicació. Hem de possibilitar que arreu es puguin desenvolupar activitats econòmiques i formatives directament vinculades a l'economia del coneixement. Cal aprofundir, doncs, en l'expansió de l'ús i coneixement de la informàtica i d'internet, posant èmfasi, per tant, en els sectors amb més dificultats per accedir-hi, ja sigui per raons econòmiques, d'edat o per situació geogràfica.

Per altra part, l'expansió actual dels grans mitjans de comunicació, podria fer preveure que els mitjans locals podrien tendir a desaparèixer dins la gran quantitat d'oferta informativa. Afortunadament, això no ha estat així, i els mitjans més propers, els que expliquen el què passa en l'esfera més propera dels ciutadans no només no han desaparegut sinó que gaudeixen d'un gran futur. La vitalitat del conjunt de mitjans d'abast local i comarcal és un signe de la nostra identitat col·lectiva i de la riquesa i vivacitat d'uns municipis que es preocupen d'ells mateixos i pel seu entorn més proper.

El Govern de CIU va aconseguir estendre pràcticament arreu les actuals xarxes de telecomunicació, tant les que empen els sistemes via ràdio (televisió, ràdio, telefonia mòbil) com les que es basen principalment en xarxes físiques (telefonia fixa, transmissió de dades i accés a Internet). Cal prestar atenció a fi de què l'actual Govern de la Generalitat no aturi l'acabament dels plans endegats i s'aconsegueixi arribar a aquelles zones que encaren estan fora de la cobertura d'aquestes xarxes, tot i estar ja prevista la seva cobertura durant el Govern de CIU (Televisió i Ràdio de

Catalunya, telefonia mòbil de segona generació i ADSL o sistemes equivalents).

Amb això s'haurà aconseguit donar un gran pas, però cal seguir preparant les infraestructures necessàries per al futur immediat, el desplegament de la telefonia mòbil de tercera generació (UMTS), la difusió de la televisió i ràdio digitals (TDT i DAB), que permeten l'accés a serveis interactius, al correu electrònic i també a Internet, o la banda ampla de molt alta capacitat, els quals són nous serveis de les comunicacions electròniques que definiran la capacitat d'un col·lectiu o d'un territori per fer front als requeriments de la societat de la informació i del coneixement a mig termini. Catalunya, si vol seguir essent competitiva, requereix d'aquests serveis a tot el territori i accessibles per a tothom i aquests serveis demanden noves infraestructures.

En els apartats dedicats a l'habitatge i a la gestió municipal ja hem parlat de les infraestructures de telecomunicació als edificis i a la via pública urbana, queda, no obstant, parlar de les grans infraestructures de transport, les que relliguen les xarxes locals i l'accés dels abonats, les que vertebreren el país. El Govern de la Generalitat ha d'impulsar, i on no arribi la iniciativa privada ha de bastir-les directament, la construcció o la millora de les xarxes necessàries per als nous serveis de comunicació electrònica. Les reserves de sòl per complementar i millorar la xarxa d'emissors via ràdio (sites) que ja té actualment la Generalitat o el cablatge de fibra òptica estès arreu del país, amb els complements que permeten les noves solucions tecnològiques basades en l'accés via ràdio, són requeriments ineludibles de l'acció del Govern. No es pot oblidar, per altra part, que el propi transport de mercaderies i de viatgers o, en general, la circulació de vehicles requeriran en un futur proper d'infraestructures de telecomunicació associades a les vies públiques interurbanes i de ferrocarril: cal actuar ja des d'ara per mantenir-nos en

un dels primers nivells a escala europea i afavorir la competència en la prestació de serveis.

En definitiva, el conjunt del territori ha d'accedir en condicions d'igualtat a la xarxa de banda ampla de telecomunicacions, i evitar de nou la separació dels territoris en una Catalunya de dues velocitats. Cal evitar la divisió digital, és a dir, evitar que hi hagi un sector de la població amb accés als mitjans per participar en els circuits de la informació i el coneixement, i un sector que no ho pot fer perquè no té accés a les noves infraestructures del coneixement, com són, entre d'altres, els ordinadors i l'Internet. **Això ho hem d'aconseguir per dues vies: la formació – educació de la població en aquestes noves tecnologies i la reducció o abaratiment dels costos econòmics d'accés, cal complementar els punts públics d'accés gratuït a Internet i ofimàtica estesos per tot el territori, que el Govern de CIU va bastir durant la passada legislatura, amb un pla de formació digital que ha de permetre que disposin de les eines de coneixement necessàries per esdevenir usuaris pràctics d'aquests nous serveis.**

6.TERRITORI, SOSTENIBILITAT I IDENTITAT

6.1.Comunitats locals sostenibles

Construir comunitats sostenibles en l'àmbit local vol dir impulsar des dels nostres municipis el respecte pel medi ambient, apostar per una economia equilibrada i defensar una solidaritat i justícia social, per tal de que esdevinguin espais de convivència, de progrés, espais segurs i de cohesió social.

Des de les comunitats locals cal apostar pel desenvolupament sostenible **per una gestió acurada dels aspectes mediambientals com l'eliminació i tractament de residus**, per la innovació i per la dinamització econòmica i social.

6.1.1.Preparar l'ajuntament per a la sostenibilitat

Com a govern, un ajuntament té la missió de canalitzar i coordinar tot el dinamisme local per tal de construir un horitzó de sostenibilitat on àmplies capes de la població s'hi sentin identificades.

Una de les primeres accions d'un ajuntament ha de ser la reducció de la incidència ambiental de l'activitat en les dependències i els serveis municipals i **de totes les administracions públiques** i l'establiment de mesures ambientals aplicables a la construcció i al manteniment dels equipaments i espais públics.

Totes les mesures aplicades han de tenir en compte les directrius fixades per la Unió Europea en el 2002 en el sisè Programa d'Acció Comunitària en matèria de medi ambient.

La sostenibilitat comporta integrar el concepte de transversalitat que defugui l'enfocament clàssic de veure la societat, l'economia i la natura com a segments diferents. Ens cal una aproximació integradora en la prevenció i en la solució de problemes **de tal manera que es redueixin les pressions sobre el medi ambient procedents de diverses fonts.**

Per això, parlar de sostenibilitat local és reflexionar sobre les possibilitats de desenvolupament que té cada **municipi** a partir d'una visió racional sobre les seves potencialitats.

La sostenibilitat representa, **més** implicació de la societat en la presa de decisions, **pagesos, industrials, comerciants i consumidors, és a dir, tothom, hem de caminar junts per minimitzar l'impacte mediambiental de les nostres activitats**, per aquest motiu, cal garantir, des de l'**administració**, la informació i la **formació** dels seus ciutadans.

Això es veu recolzat per l'Informe del Consell Europeu de març de 2004 en què es fixà l'educació i la formació com a factor clau del creixement

sostenible i una condició prèvia per aconseguir els objectius mediambientals fixats a Lisboa per a la Unió Europea. Per això, plantegem sol licitar a la Unió Europea que fixi la necessitat que tots els sistemes educatius europeus contemplin la impartició d'ensenyaments referents a la sostenibilitat en què es tractin temes com ara l'estalvi energètic, el reciclatge, el consum responsable de l'aigua i la cultura del risc.

La informació és la base sobre la qual s'ha de promoure l'educació ambiental que no és una transmissió de coneixements, sinó de capacitat dels ciutadans per entendre els problemes i **aportar** les solucions. Només si la gent comprèn els propòsits de les iniciatives ambientals els pot compartir, només si els comparteix pot participar-hi, només si hi participa, podrem dir doncs que preparem i fem la nostra comunitat més sostenible.

6.1.2. El nostre objectiu: Un municipi sostenible

Apostar per la sostenibilitat local és una decisió política. La sostenibilitat només serà possible si **el municipi** assumeix aquesta qüestió com un objectiu prioritari i compartit. La sostenibilitat ha d'impregnar **tota acció política però especialment la municipal** en el seu conjunt.

Per això l'Agenda 21, reconeix que el desenvolupament sostenible és responsabilitat dels governs en conjunt i aquest és el compromís que va assumir el món local a Aalborg l'any 1994 . D'aquí en sorgeix el moviment dels pobles i les ciutats sostenibles.

Les Agendes 21 locals són els plans estratègics per definir quin model de poble o ciutat volem. La realització d'una agenda 21 local o bé la d'un pla d'acció local per a la sostenibilitat, té la virtut de passar de la declaració a favor de la sostenibilitat a dissenyar actuacions a favor de la sostenibilitat. Té el valor de fer possible construir un ampli consens ciutadà sobre uns objectius de qualitat i de futur que permeten transformar el municipi des de la corresponsabilitat dels seus habitants.

Sostenibilitat també és cooperació i coordinació entre municipis. Per això des de Convergència **Democràtica de Catalunya** promovem les xarxes de municipis per a la sostenibilitat amb el desig que esdevinguin autèntiques eines de participació activa.

L'elaboració de les Agendes 21 locals ha de compenetrar-se amb altres instruments planificadors com són: els plans estratègics i els plans generals d'ordenació urbana. Pensats els primers per respondre els reptes econòmics i concebuts els segons per atendre les necessitats demogràfiques, no poden considerar-se al marge dels objectius de sostenibilitat que volem **per al** nostre municipi. Al cap i a la fi, les activitats econòmiques que es pretenguin i els usos del sòl que s'escullin condicionaran els objectius de qualitat ambiental i model de municipi.

6.1.3 Pensar globalment per actuar localment

El compromís amb el medi com a bé comú, és un element profundament comunitari. L'acció local, com a base per a la resolució dels problemes globals, ha arrelat profundament en el pensament ambientalista i que escau perfectament amb els nostres plantejaments municipalistes.

Aquesta Acció Local, ha de ser un procés que sigui capaç de sumar **sinèrgies**. Al capdavall, treballar perquè **els nostres municipis** siguin sostenibles, és treballar perquè els nostres fills puguin gaudir del poble o ciutat que nosaltres hauríem volgut tenir, **i que cal preservar per a les generacions futures**. En resum, defensar municipis sostenibles és defensar qualitat de vida, equilibri territorial i continuïtat històrica en aquest món global que tots construïm dia a dia.

6.2. Món rural i agricultura

Catalunya ha passat, de tenir una societat eminentment rural a una d'urbana amb una gran macrocefàlia metropolitana, davant aquesta

realitat hem de treballar per un model demogràfic i territorial equilibrat en una societat cada cop més moderna, amb més i millors comunicacions i telecomunicacions on el factor espai /temps s'ha reduït de manera notable apropant cada cop més els conceptes d'urbanisme i de ruralia. La societat catalana ha de reconèixer l'esforç i la contribució del món rural i del sector agrari no tant sols com a productor d'aliments de qualitat sinó també com a gestora d'una part important del territori i del medi.

Entenem que l'activitat agrària encara avui contribueix de forma decisiva a gestionar i conservar el territori i el seu paisatge, aquesta funció estructuradora del territori no pot en cap cas dissociar-se de la capacitat de generar rendes dignes per a tots els professionals de l'activitat agrària.

Defensem una política agrària i un món rural que permeti que la igualtat d'oportunitats i la prosperitat econòmica s'estenguin arreu del país i que consolidi un món rural amb qualitat de vida aprofitant totes les seves potencialitats com a creador de riquesa i ocupació factor clau per un veritable reequilibri territorial i on l'agricultura i la ramaderia continuïn cercant el camí de la competitivitat a través de la qualitat, la modernització, la innovació tecnològica i la formació.

Apostem per una activitat agrària capaç de generar les millors rendes pels pagesos i ramaders i al mateix temps, que rebi la correcta valorització per la seva contribució multifuncional al conjunt de la societat.

Les activitats agrícoles i ramaderes, així com l'explotació racional del bosc, afavoreixen la qualitat del medi natural i del paisatge del nostre país. Per aquesta raó, han de ser considerades activitats d'interès general.

És en aquest sentit, que la protecció i millora de les condicions de vida de la població del món rural dedicada a aquests sectors primaris, ens

obliguen a fer-ne un tractament especial, afavorint una millora constant dels serveis sanitaris i escolars d'àmbit rural, afavorint l'optimització de les explotacions a través de la seva tecnificació, així com fent-les més participis dels beneficis de la comercialització directe dels seus productes i del turisme que elles mateixes generen gràcies al seu tractament de la natura, de tal manera que des del més escrupulós respecte al medi ambient i al paisatge, neixin noves activitats creadores de riquesa o que millorin la rendibilitat de les produccions.

És també imprescindible potenciar les inversions necessàries per permetre l'accés ràpid i de qualitat del món rural a eficients serveis informàtics i d'internet.

6.2.1 La Gestió del paisatge rural

L'espai agroforestal té una doble funció: estructurar el territori i generar renda per a una part de la població. L'activitat agrària és el garant de la preservació i el manteniment d'un paisatge que **trama** tot el país i que ha estat la principal reserva de sòl per aquest creixement.

La defensa del paisatge agrari s'ha de basar tant a assolir els nivells òptims de productivitat com a assegurar la robustesa dels ecosistemes en què se sustenta l'agricultura, la qual s'ha d'entendre també, com un model cultural d'organització del territori i de regulació de la qualitat del medi.

Des de Convergència Democràtica de Catalunya apostem per fer un camp més rendible, que ajudi a fixar lliurement la població en el territori, que afavoreixi la diversitat biològica, que mantingui un elevat valor social i que, en sí, sigui un element fèrtil d'elevada qualitat.

6.2.2. La producció agroindustrial i l'activitat agrària

L'activitat agrària i agroindustrial és un motor econòmic per a bona part del territori català i és un sector estratègic per al conjunt del país. Existeixen

múltiples polítiques agràries, i perquè el sector funcioni adequadament, convé aplicar-hi programes qualitativament diferenciats, en funció de les característiques del territori en què s'han de dur a terme i dels elements necessaris per fer-les efectives.

El manteniment de l'activitat agrària i de la seva industrialització ha de garantir que moltes zones del territori siguin un indret "permanentment viu" tant territorialment com humà. Això és possible només en polítiques impulsadores del seu paper econòmic, en molts casos lligades a l'activitat agroindustrial, de la qual se n'ha d'evitar la seva deslocalització **o fins i tot desaparició** i alhora el foment del rol multifuncional de l'activitat agrària i el seu reconeixement social. **S'ha de vetllar per aconseguir que el sector agrari disposi d'un sistema d'assegurances que permeti cobrir amb la major eficiència, tots els factors de risc els quals aquesta activitat hi està sotmesa, tant pel que fa als elements productius com els mitjans de producció.**

Des de CDC propugnem una política agrícola, ramadera i forestal basada en els productes de qualitat, en la integració dels criteris ambientals com a elements per a una millor producció agroindustrial amb seguretat alimentària i un ús eficient dels recursos hídrics.

Per aplicar aquesta política, s'han de protegir els sòls més fèrtils des de l'ordenació territorial, tenint present que el sòl apte per a l'agricultura és un bé escàs. Al mateix temps hem de seguir lluitant per impulsar els plans de regadius, **en tecnologia puntera per aplicar un ús racional de l'aigua**, que sempre hem defensat i que representen una transformació física en positiu que equilibra el territori.

6.3. Reequilibrar el territori: litoral, interior i muntanya

Des de CDC volem una Catalunya equilibrada territorialment, és a dir un país en què tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya puguin gaudir d'un nivell

digne de benestar social i de serveis públics i d'una capacitat suficient per generar riquesa i cultura amb independència del lloc on es visqui.

L'aposta per l'equilibri territorial ha de ser un dret i alhora, un deure dels ciutadans de Catalunya. Aquesta dimensió personalista i sostenible ha de ser una via de cohesió per construir la catalanitat del futur, eixamplant així la nostra base social del nacionalisme a Catalunya.

6.3.1 L'entorn i la seva preservació

Catalunya és un país amb un territori que conté una gran bio i **geo** diversitat, amb un patrimoni inigualable, comarques de muntanya, litoral i interior, que configuren un important valor social i ecològic dels nostres espais que convé preservar i mantenir, així com promoure el seu coneixement **per gaudir-ne amb el màxim respecte**.

Quan parlem d'entorn i de la seva preservació ens referim a definir quins són i com han de ser aquests espais on vivim.

Els objectius principals han de procurar materialitzar-se sota tres línies estratègiques essencials: la conservació de la diversitat biològica i **morfològica**, l'ús sostenible dels recursos i la preservació de la matriu territorial, en els territoris més vulnerables com són les zones de Muntanya, el Litoral i l'Interior.

Les zones de muntanya són un territori que tradicionalment, s'ha sentit allunyat del disseny de les polítiques de la presa de decisions. Des de CDC sempre hem defensat que cal potenciar unes polítiques de futur que permetin fixar la població estable en el territori. Aquestes polítiques de futur, per una banda, han de permetre una explotació racional i sostenible dels recursos endògens del territori i sobretot la connexió d'aquestes comarques a la societat de la informació com un dret que generarà la capacitat de superar moltes

mancances, així com potenciar i diversificar polítiques econòmiques que **comportin més renda per als** seus habitants.

Tenim una enorme part del litoral que **requereix seguir impulsant** polítiques actives de conservació i de regeneració. Per això cal promoure des de CDC una aplicació de models de gestió integrada de la costa que està dissenyant actualment la Unió Europea. Volem aconseguir un litoral el més natural possible, preservant els trams no urbanitzats –que representen la meitat de la costa- i protegint els espais d'especial riquesa i singularitat. Volem mantenir unes platges netes i de qualitat i un paisatge arquitectònic regulat i atractiu **incloent-hi un pla d'Intervenció de Sanejament, millora i adequació del mateix. La preservació del litoral ha de conciliar-se amb el creixement i desenvolupament dels municipis, sense plantejar hipoteques per a les generacions futures.**

Pel que fa a l'Interior de Catalunya és una realitat indiscutible que les noves demandes de la nostra societat, les seves necessitats, les noves formes de lleure o les noves exigències de cara a definir un nou model de benestar i de qualitat han acabat generant un lligam entre el fet metropolità i les comarques d'interior que fa que existeixi una autèntica corretja de transmissió entre ambdós àmbits territorials.

6.3.2 El turisme com a promoció del país i factor de sostenibilitat

Des de CDC pretenem un ús sostenible de l'activitat turística, és per això que el turisme hauria de representar **el vincle fonamental que hi ha entre el desenvolupament econòmic i el territori**, amb tots els beneficis, tensions i conflictes que l'acompanyen.

Cada vegada és més gran la sensibilitat del sector turístic cap a les exigències del medi ambient i la necessitat d'aconseguir un desenvolupament sostenible reconeixent que el marc natural i l'entorn socio-cultural constitueixen una part essencial del producte turístic.

A Catalunya, l'activitat turística suposa un recurs econòmic important i un **gran** element de cohesió socioeconòmica. Ho és especialment en àrees del litoral i en zones de muntanya, on potencialment és una font permanent i estable de beneficis. **En l'àmbit** de muntanya, en termes d'entorn, la situació permet el desenvolupament d'una adequada activitat turística. En aquestes zones de muntanya, **també possibilitarem i fomentarem l'execució d'altres activitats paral·leles a les pròpiament agroindustrials, com pot ser el turisme rural, escoles de natura, etc...**

La importància econòmica d'aquest sector no pot emparar actuacions que malmetin el patrimoni natural del país, essent imperatiu l'establiment d'uns principis que permetin compatibilitzar l'activitat turística amb el manteniment i millora de la riquesa natural de Catalunya.

La política turística del segle XXI requereix d'una nova perspectiva que eviti els riscos de caure en els errors d'altres èpoques i treballar sobretot a partir del concepte de qualitat turística, **tot garantint la protecció acurada dels recursos naturals**. De les rocoses costes, les platges arenoses, passant per les planes i les serralades boscoses de l'interior, i tot el Pirineu, **així com el patrimoni arquitectònic i cultural** fa de Catalunya un potencial turístic immillorable **que cal preservar, divulgar, gaudir i compartir.**

Així mateix, les nostres diverses i riques manifestacions culturals es configuren com l'expressió més viva i punyent del sentiment català. La nostra cultura, suma d'història i de tradicions, de vicissituds i d'exaltació popular, és un dels nostres millors aparadors sobre la nostra manera de ser i de fer.

6.4. Territori, identitat i tradicions

El territori, entès com el conjunt d'elements que conformen el paisatge, defineix i vertebrava la història i la identitat de Catalunya com a país i com a nació.

Des de CDC entenem que el territori en què vivim **ha de ser usat i gestionat** al servei de les persones **tot respectant les lleis i l'interès de les generacions futures.**

Catalunya com a nació és, fonamentalment, una comunitat de persones que s'identifiquen com una comunitat i que, en conseqüència, comparteixen un sentiment d'inclusió i una voluntat de futur. La nació és la gent que la conforma.

La convivència en un espai geogràfic comú, contribueix a consolidar la identitat d'un poble. Hem de preservar, doncs, el nostre patrimoni natural i paisatgístic **(biòtic), així com les nostres tradicions**, com un element més de la nostra identitat nacional de Catalunya. Hem d'aconseguir que el nostre país destaquï per la seva excel·lència ambiental, com un tret més de la Catalunya de qualitat i amb identitat territorial que volem. **De fet Catalunya és pionera a l'Estat, conjuntament amb d'altres territoris, en temes de medi ambient.**

El protagonisme de territoris amb identitat pròpia i la seva presència en el substrat històric i cultural del nostre país ha estat gairebé constant. No només ha desenvolupat i ha jugat un paper clar i determinant en molt episodis històrics del nostre país, sinó que forma part, fins i tot, del nostre imaginari col·lectiu nacional.

El turisme que rep Catalunya, amb més de 18 milions de visitants, constitueix el millor aparador per mostrar la nostra personalitat nacional. Cal que els municipis, especialment aquells que són grans receptors, i el govern de la Generalitat, impulsin polítiques adreçades a difondre la imatge de Catalunya com a nació.

